

ONLAR ZAYIFLADIKÇA SALDIRIYOR
BİZ DİRENDİKÇE GÜÇLENİYORUZ!

POLİTİK-GÜNDEM / S.3

Yeni Demokrasi

4 MART-18 MART 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 82 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK S.4

**Mücadelemiz İşçi Sınıfına Doğru
Attığımız Adımlara Büyüyecek**

Sınıfla kurulacak bağın, yakınlığın, sınıfı kavramanın şu ya da bu düzeyde taşıyıcısı olduğumuz uzaklık ve yabancılaşma yer değiştirmesi gereklidir. Halihazırda işçi ve emekçilerle temasımızın, bağımızın bulunduğu her çalışma taşıyıcısı olduğumuz yabancılaşma ve uzaklığı geride bırakacak kavrayış ve pratiğin gelişme zeminine sahiptir. Belediye işçilerinin grevi bu zemini ve gelişme dinamiklerini bir kez daha göstermiştir.

RÖPORTAJ S.7

**CPS Otomotiv İşçileri Gasbedilmek
İstenen Haklarına Sahip Çıkıyor**

Neredeyse 6 sene çalıştım ben bu fabrikada. 13 sene boyunca çalışmış işçiler var burada. Yeni alınmış olan işçilerin dışında en düşüğü 4-5 yıl çalışmış olan işçiler var direnişte. İçeride maaşlarımız kalmadı, 4 günlük alacağımız var bir de aile yardımı alıyoruz, onlar verilmedi, ha bu hafta ha öteki hafta derken onlar da kaldı. Sadece burada da değil başka yerde de fabrikaları var. O nedenle biz bu oyalamalara kanmıyoruz. Haklarımızı istiyoruz.

Onlar Zayıfladıkça Saldırıyor BİZ DİRENDİKÇE GÜÇLENİYORUZ!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kampanyamızla kadın kitlelerine ulaşalım, örgütlenelim!

14

GENÇLİK

"sağlığımız, geleceğimiz için sınavda yokuz"

20

KAVGA OKULU

onların ayak izlerini takip edeceğiz!

Karl Marx'ın kaleminden Paris Komünü

1 8 Mart 1871'de kurulup 28 Mayıs 1871'de yıkılan ve işçi sınıfının ilk iktidarı olan, Marks tarafından proletarya diktatörlüğünün ilk örneği olarak gösterilen 72 günlük Paris Komünü deneyimini 150. yıldönümünde, 14 Mart 1883'te Londra'da yaşamını yitiren Marksizm biliminin kurucusu Karl Marks'ın kaleminden aktarıyoruz...

"Komün, Fransız toplumunun bütün sağlıklı öğelerinin temsili, dolayısıyla da gerçek ulusal hükümet olduğu kadar, aynı zamanda da, emeğin özgürlüğüne kavuşmasının cüretli savaşçısıdır ve sözün tam anlamıyla enternasyonalidir. İki Fransız ilini Almanya'ya ilhak etmiş olan Prusya ordusunun gözünün önünde Komün de bütün dünyanın emekçilerini Fransa'ya ilhak ediyordu.

(...)

Komün, bir Alman işçisini Çalışma Bakanı yaptı. Thiers, burjuvazi ve ikinci İmparatorluk Polonya'yı gürültülü sevgi gösterileriyle aldatıp durmuşlardı. Gerçekten Rusya'nın kirli bir işini görerek Polonya'yı Rusya'ya teslim ediyorlardı. Komün, Polonya'nın kahraman evlatlarına şeref verdi. Yeni bir devrini açmak bilincinde olduğu tarihe en üstün bir biçimde damgasını vurmak için de, Komün bir yanda galip Prusyalıların, öte yanda ise Bonaparte'çi generallerin komutasındaki Bonaparte ordusunun gözleri önünde, savaşçı başarının o dev

simgesini, Vendôme sütununu yere çaldı.

Komünün aldığı en büyük toplumsal karar, kendi öz varlığı ve eylemi olmuştur. Belli konulardaki öteki kararları, yalnız halk için halkın yönetimini gösterir. Fırın işçilerinin gece çalışmasının yasaklanması, patronların işçilerden çeşitli bahanelerle ceza kesmelerinin yasak-

lanması bunların başlıcalarındandır. (...) Bir başka tedbir de sahipleri ortadan kaybolan ya da işi tatil etmeyi doğru bulan bütün sermayedarların atölye ve imalathanelerinin zararının giderilmesi kaydıyla ve geçici olarak, işçi derneklerine devri olmuştur.

Komün tarafından başta Paris Başpiskoposu olmak üzere 64 rehinenin kurşuna dizilmesi! Burjuvazi ve ordusu 1848 Haziran'ında, savaş yöntemlerinde uzun süreden beri görülmeyen bir âdeti, silahları elinden alınmış tutsakların kurşuna dizilmesini yeniden ortaya çıkarmıştı. İnsanlık ölçülerine sığmayan bu âdete, o zamandan beri, Avrupa'da ve Hindistan'daki halk ayaklanmalarının bastırılmasında aşağı yukarı her zaman uyulmuştur ki bu da "uygarlığın gelişmesinin bir delili"dir! Öte yandan Prusyalılar da Fransa'da, rehine yöntemini, başkalarının hareketlerini başıyla ödeyecek olan suçuzları tutsak etmek âdetini yeniden getirmişlerdi. Daha önce gördüğümüz gibi, Thiers daha çatışmanın başlangıcından beri tutsak ko-

müncüleri öldürerek pek insancıl bir yola başvurunca, Komün de onların hayatlarını kurtarmak için, Prusyalılar gibi yaparak rehine almak zorunda kaldı. Rehinelere, Versailles'luların kendi savaş tutsaklarını ne zamandır öldürmekte olmaları dolayısıyla ölümlü aslında bin kere hak etmişlerdi. Paris'e girişlerini büyük bir insan kıyımıyla kutlayan MacMahon'un adamlarının o hareketlerinden sonra Komün'ün elindeki rehinelere hayatları nasıl kurtarılabilir? Burjuva hükümetlerinin ölçü, sınır tanımayan vahşetine karşı son teminat da rehine alınması yalnız sözde kalan aldatıcı bir garanti mi olacaktı?

(...)

Egemen sınıfın, devrimi yabancı işgalcinin himayesi altında sürdürülen bir iç savaşla boğmak için yaptığı ve 4 Eylül'den başlayarak MacMahon'un adamlarının Saint-Cloud kapısından Paris'e girişine kadar izlediğimiz gizli birleşme en yüksek noktasına Paris kıyımıyla vardı. Bismarck büyük bir hoşnutluk içinde Paris'in harabelerini seyrediyor ve belki de bunda 1849 Prusyası'nın gericisi meclisinde henüz basit bir taşralıyken yürekten dilettiği bir şeyi, bütün büyük şehirlerin yıkılmasının birinci aşamasını görüyor. Paris proletaryasının cesetlerini büyük bir memnurlukla seyrediyor. Onun gözünde, bu yalnız devrimin yok edilmesi değil, aynı zamanda da Fransa'nın bizzat Fransız hükümeti tarafından başı gövdesinden ayrılarak

başsız bırakılmasıdır. Başarı kazanmış bütün devlet adamlarına özgü o kavrayış kıtlığı içinde Bismarck bu son derece büyük ve önemli tarihin yalnız yüzeyini görüyor. Kazandığı zaferi, yendiği hükümetin yalnız jandarması olarak değil, aynı zamanda kiralık katili olarak da süsleyen bir galip şimdikiye kadar ne zaman görülmüştür? Prusya ile Paris Komünü arasında savaş yoktu. Tersine, Komün barış için hazırlık görüşmeleri yapmasını kabul etmiş, Prusya da taraf-sızlığını ilan etmişti. Demek oluyor ki Prusya bir hasım değildi. Bir kiralık katil gibi davrandı; hem de çok alçak bir kiralık katil gibi... Çünkü hiçbir rizikoya girmemişti; dökeceği kanın bedelini, alacağı 500 milyonu, önceden garantilemişti. İşte böylece, Ulu Tanrı tarafından, sefih ve Tanrıtanımaz Fransa'ya dindar ve iyi ahlak sahibi Almanya eliyle günahlarının kefareti ni ödetmek üzere buyrulan bu savaşın gerçek özelliği ortaya çıkmış oluyordu! Ve geçmişin hukukçularının anladıkları anlamda bile halkların hukukuna bu benzeri görülmemiş saldırı. Avrupa'nın 'uygar' hükümetlerini, Petersburg kabinesinin basit bir aleti olan Prusya hükümetini öteki hükümetlerin önüne ibret alınacak bir örnek gibi sermeye sevk edecek yerde yalnız, Paris'in çevresindeki çifte kordondan kurtulabilen birkaç kurbanın da Versailles celladına teslim edilmesi gerekip gerekmediğini kendi kendilerine düşünmelerine yol açıyor!"

(Fransa'da İç Savaş)

ONLAR ZAYIFLADIKÇA SALDIRIYOR BİZ DİRENDİKÇE GÜÇLENİYORUZ!

Türk hakim sınıflarının gözü dönmüş bir şekilde, birikmiş ve birikmeye devam eden sorunlarla baş etmeye çalışması söz konusudur. Gözü dönmüştür, çünkü ekonomik ve politik gücü, koşulları ve olanakları sorunlara çözüm üretmemekte, bu çözümsüzlük onlarda çareyi çaresiz saldırılarla gidermeye sevk etmektedir.

Gare yenilgisi sonrası, psikolojik savaşta kaybettiği üstünlüğü ve inisiyatifini yeniden ele geçirmek için elindeki tüm olanakları kullanmaktadır. Bunun bir yanında HDP'yi hedef göstermek, baskı altına almak ve tüm odağı oraya çevirerek boğucu bir şovenist kuşatma yaratma yer almaktadır. Diğer yanı ise, başarı üretecek şekilde Irak Kürdistanı ya da Rojava'da bir askeri operasyon yapma arayışıdır. İkincisinin ABD emperyalizminin onayını zorunlu kılmasıyla birlikte, Biden'ın Tayyip Erdoğan'a bir "alo" bile dememiş olmasının yarattığı büyük bir çelişki ve sorun vardır. Biden'ın AKP-MHP kliğine yönelik bu tutumu, sadece heves ettikleri Kürt saldırganlığı için bir sorun değil, kendilerine biçilecek rolün tam anlamıyla belirsizlik içermesinden kaynaklanan büyük bir huzursuzluk yaratması durumu vardır. Bu, faşist diktatörlük için "belirsizlikleri" büyütmektedir. Henüz elini ayağını bağlamasa da ne kısa vadeli ne de uzun vadeli dış politikada önüne bir ışık tutamamaktadır.

Bunun yanında egemen klikler arası gerginliğin dozu düşmemektedir. Garé'de ortaya çıkan tabloda "milli birlik ve ortak tutum arayışı" sağlanamamış, itiraf edilen başarısızlığın sorgulanması ve sorumlusunun aranması kavgası tırmanarak sürmüştür. Uzay, sağlık, politika, ekonomi de "Milli ve yerli" etiketli projeler ve saçmalamalar ise alıcısı azalarak devam etmektedir. CHP'nin gündeme getirdiği Merkez Bankası rezervlerindeki 128 milyar dolarlık kayıp ise klikler arası gerginliğin dozunu arttıran esaslı bir gündem olmuştur. Tayyip Erdoğan bu paranın önemli kısmının kriz koşullarında, krize çare olması için kullanılmış "kayıp para" olduğunu ifade ederken, çare üretilememiş ekonomik krizin daha da güçlenerek devam etmesinin adeta altında kaldığını itiraf etmiştir. Enis Berberoğlu'nun beraat etmesi ve milletvekil-

liğine geri dönmesi gibi gelişmeler, klikler arası güç dengelerini değiştiren bir faktör olarak görülmesi dahi güç dengelerinde AKP ve Erdoğan için olumsuzluk belirtisidir. Gündem belirleyip sürükleme çabası karşısında düne göre oldukça zayıf kaldığı belirlenmesi yapılabilir.

AKP-MHP, var olan çok katmanlı kriz karşısında saldırı dalgasını kesintisiz sürdürme eğilimi içindeyken bir yandan da AB'ye göz kırpan reformlar

peşindedir. Ekonomiden, siyaset ve hukuka kadar bir dizi reform yapılacağı dillerine dolanırken, diğer yandan yeni anayasa ile bunun finalinin yapılması gerektiği daha güçlü dillendirilmektedir. Saldırıların odağını HDP'ye kaydıran egemen sınıflar kapatmada dahil her seçeneği masaya yatırmış durumdadır. Bu saldırılara karşı HDP'nin alacağı konumlanış ise belirleyici durumdadır. HDP'ye tam ve koşulsuz teslimiyet, Kürt sorunundan vazgeçme ve devletin "şefkatli kolları arasında" siyaset yapma tercihi sunulmakta, aksi durumda saldırıların durmaksızın süreceği mesajı verilmektedir. Bu saldırılarda, faşizmin tarihsel bir aracı olan ve Kürt legal siyasetinin oldukça antrenmanlı olduğu kapatma sopası kullanılmaktadır. Ancak burada HDP'nin kapatılması sadece HDP'ye dönük bir saldırı olarak görülmemelidir. Bu saldırı aynı zamanda egemen faşist klikler arası çelişkinin şovenizm yarışı ile birbirine yönelik silahı durumundadır. MHP, hem ortağı AKP'yi hem de CHP ve İYİP'i sıkıştırırken, AKP ise "açık tutum alamayarak" ancak MHP'nin çağrılarına çanak tutarak CHP ve İYİP'in konumlanış almasını sağlamak istemektedir. Şovenizm dalgasında Kürtleri, işçi sınıfını, emekçileri ve öğrencileri boğarken aynı zamanda bu-

nun kendileri için bir dolgu malzemesi ve güç edinme aracına dönüşmesi amaçlanmaktadır.

HDP'nin incelenmesine dair Cumhuriyet Başsavcılığı, girişimleri başlattığını açıkladığı 2 Mart günü Cumhurbaşkanı "İnsan hakları eylem planını" açıklıyordu. HDP'nin kapatılması tartışmasının şovenizmi körüklediği, egemen klikler arası politik dengelerde araçsallaştığı ölçüde kullanılmaya ve adeta HDP'nin başının üstünde bir

kılıç gibi sallanmaya devam edeceği görülmektedir. HDP'ye yönelik tutuklama, baskı ve sindirme saldırıları ise tüm bu tartışmalar içinde esas saldırı aracı olarak kalacaktır.

Tayyip Erdoğan'ın 9 amaç, 53 hedef ve 393 faaliyeti içerdiğini söylediği ve nihai amacın yeni Anayasa olduğunu açıkladığı "İnsan Hakları Eylem Planı" ise var olan gerçeklikte sadece bir "masal" olmanın ötesine geçmemektedir. Var olan sıkışmışlık ve AB uyum süreci için bir aldatmacanın ötesine geçmeyen bir plandır. Bu plan, 2004'de ilan edilen uyum yasalarının bir karikatürü ama inandırıcılıktan uzak sahtekarca bir karikatür olarak tarihe geçecektir. İçeriğindeki bir dizi "demokrasi" vaadi, var olan siyasi yönelimde lafı edilmeye değmeyecek retorik düzeyindedir. Ancak bu tartışma içinde Anayasa tartışması bir süreç boyunca gündem olarak kalacaktır. Bu anayasa tartışmasının aynı zamanda Cumhurbaşkanlığı sistemine içkin bir yanı taşıyarak olgunlaşma eğilimi vardır.

Faşist diktatörlüğün, "hukuk ve ekonomi" alanındaki reform girişimlerinin topyekün saldırıdan normalleşme tartışmasına evrilmesi gibi korona salgınında aynı zamanda açıkladığı

"normalleşmenin de" çare içermeyen ve çözüm üretmeksizin bir normalleşme girişimi olduğu görülmelidir. Zira "lebalap" dolu salonlarda kendileri için normalleşmiş koşullar artık büyüyen öfke ve tepkinin kademe olarak hafifletilmesinin ötesinde değildir. İşçi ve emekçiler salgının yarattığı sosyal, ekonomik boyutun tüm yaralarını almış, şimdi salgınla daha fazla baş başa kalması için yeni adımlar atılmıştır. Çare bulunamayan krizin normalleşme adımıyla itirafıdır atılan adım.

Ekonomik, siyasi kriz ve salgının tüm bunlara yaptığı çarpan etkisi, işçi-emekçi-öğrenci kesimde kısmi bir harekete dönüşmüştür. Boğaziçi direnişinin, toplumsal kesimlerin öfke ve memnuniyetsizliğinin ortak paydası haline gelmesi, irili ufaklı işçi direnişleri ile hareketlenen ve nihayet Maltepe, Kadıköy, Kartal, Ataşehir'de kısa süreli olsa direnişe duran belediye işçileri hareketliliğe bir halka eklemiştir. Her ne kadar AKP karşıtlığı ile zehirlenmiş ve CHP belediyelerindeki hak arayışını düşmanlaştıran bir orta sınıf ve liberal çizgi kendini açık etse de belediye işçilerinin direnişine olan destek kösteklenememiştir.

Süreç bir dizi gelişmelerle krize sürekli yeni halkalar eklemekte; dağınık ve parçalı şekilde mücadele dinamikleri hareketlenme eğilimi göstermektedir. Geniş kitleler bu süreçte yaşamsal dertleri ve sorunları ile boğuşurken, politik gelişmeler karşısında ilgisiz ve duyarsız durumda değildir. Zira var olan tablo sadece bir ekonomik krizin sonuçlarını aşan ve kitleler açısından politik hak istemlerini de büyük bir ihtiyaç haline getiren bir tablodur. Kadın hareketimizin "Zincirlerini Kır Geleceği Kur" perspektifi ile yürüttüğü ve 8 Mart'a kilitlenmiş kampanyası ve yoğunlaşması tam da çelişiklere gücün ve olanakların ölçüsünde müdahil olma cesareti olarak görülmelidir. İşte bu tutum, hareketin içinde, o hareketle pişmek, onun içinde ileriye işaret edecek bir konumlanış almak açısından çok anlamlıdır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, "mülkiyetsizleştirilenleri mülkiyetsizleştirecek" olanların en dinamik gücüyle "geleceği kurma" iddiasının alanlarda, faşizme-ataerkiye meydan okuyan duruşuyla birleşelim, güçlenelim ve sınıf savaşımını keskinleştirelim.

Mücadelemiz İşçi Sınıfına Doğru Attığımız Adımlarla Büyüyecek!

Pandemiyle boyutlanan ekonomik ve siyasi kriz koşullarının ezen ve ezilen sınıflar açısından ortaya çıkardığı gelişmelerin kendiliğinden gösterdikleriyle yetinmeyiz. Sınıf mücadelesinin yüklü olduğu çelişkileri, açığa çıkardığı dinamikleri, irili ufaklı direniş ve meydan okuyuşları daha derinlerde anlama ve kavrama ihtiyacıyla yüz yüzeyiz. Emperyalist kapitalist sisteme hakim olan ekonomik ve siyasi kriz tablosu Türkiye ölçeğinde olanca şiddetle yaşanmaya devam ediyor. Öyle ki kriz girdabının içinde daha da diplere doğru çekilen hakim sınıflar işçi ve emekçi sınıflara, ezilenlere yönelttikleri değme saldırılarla krizli süreci aşmaya çalışıyor. Kriz koşulları işçi ve emekçi yığınların bugüne kadar "katlandığı" sömürü ve baskı cenderesini, yasaklar silsilesini daha da tırmandırıyor.

Krizle birlikte yıkım ve soygun düzeneği kusursuz biçimde işlenirken, halk kitleleri yoksulluğun, açlık ve sefaletin denizine doğru kulaç atıyor. Halkın elinde avucunda olan her şeye vergi ve arkası kesilmeyen zamlarla, hayat pahalılığıyla el konuluyor. Enflasyonla eriyen ücretler en temel ihtiyaçları karşılamaya yetmeden yeniden patronların kasalarına akıyor. Ekonomik yıkımın bilançosu iflaslarla, intiharlarla, geçinemiyoruz isyanıyla, işsizlikle büyüyor. İşsizlik, çalışacak işi olanlara yöneltilen, işsizleri, işçi ve emekçileri karşı karşıya getiren bir tehdit ve baskı aracı olarak el altında tutuluyor. Milyonlarca işsizden biriyle yer değiştirmek ya da kalıcı olarak işsizler ordusuna katılmak işi olan hiç kimsenin uzağında durmuyor. Ücretler, çalışma koşulları ve en temel haklar kriz, işsizlik ve pandemi fırsatçılığıyla patronların istediği şekilde düzenleniyor. Ücretler düşürülüyor, çalışma yaşamı kuralılaştırılarak sınıfın örgütlenmesinin önüne yeni engeller konuluyor. Salgın boyunca sömürünün en vahşi biçimleri örgütlenmiş, "yasaklanmasına" rağmen işten atmalarla işsizlerin sayısı artmış, esnek ve güvencesiz çalışma biçimleri fiili olarak yaşama geçirilmiştir. Grevler patronlara vaat edilmiş sömürünün güvencesi olarak yasaklanmış, sınıfın gelecekte mücadelesinin önü baskı ve yasaklarla alınmaya çalışılmıştır.

ŞİDDETLE ÖRGÜTLENEN KORKUYU DİRENİŞ VE MÜCADELEYLE DAĞITILIM!

Ülkeye hakim hale getirilen işsizlik, açlık ve sefalet tablosuyla, işçi ve emekçilerin yaşamı korku çemberiyle kuşatılmaktadır. İşsiz kalma korkusu, gelecek kaygısı, borç yükü ve temel ihtiyaçların nasıl karşılanacağı sorunu korku çemberinin halkalarıdır. Bir yandan sömürünün en ağır koşulları yaratılan türlü korkularla kabul ettirmeye çalışılırken bir yandan da işçi ve emekçiler mücadeleden uzak tutul-

maktadır. Böylelikle işçi ve emekçileri kontrol etmenin, hareketsiz ve tepkisiz bırakmanın yolları işlevli kılınmaktadır. İşçi sınıfıyla sınırlı tutulmayan bu saldırganlık baskı zor aygıtlarıyla toplumun bütün ezilen, direnen, tepkisini eyleme dönüştüren kesimlerine doğru genişlemektedir. Hâkim sınıflar örgütlediği her türlü şiddet ve baskıyla korkunun salgın gibi yayılmasını hedeflemektedir.

Kriz işçi ve emekçi yığınların yaşamına sadece ekonomik şiddetle taşınmıyor. Ağır çalışma koşulları, işten çıkarmalar ve hak gaspları karşısında direnişe geçen işçiler, işsizliğe, sefalete isyan edenler "devletin gücünü" karşılarında buluyor. İşçi ve emekçi yığınlar "devletin gücüyle", katliamcı yüzüyle ilk defa tanışmıyor. Hakları için mücadele eden işçilere üzerinde "devletin gücünü" sınama tehdidi bu ceberut tarihin kısa özetinden ibarettir. İşçi ve emekçilerin direniş ve mücadele tarihi ise çeşitli sınımalardan

geçerek bugünlere ulaşmıştır. Bugün de işçi ve emekçiler devletin gücünü sınımanın tehdit olmaktan çıkarıldığı günlerden geçiyor. Direnişe geçen işçiler devletin gücüyle sınanma tehdidini direniş ve mücadeleyle yanıtlayarak sınıfın gücünü sembolik biçimde göstermeye devam ediyor. Kriz koşullarının açığa çıkardığı çelişkiler çatışma zeminine taşındıkça devletin gücü, işçi sınıfının gücüyle daha fazla tanışacaktır. İçinden geçeceğimiz süreç boyunca sınıfa yöneltilen saldırıların dozu arttıkça karşı koyuş ve

gösterilen her ilgisizlik, sınıfla örgütlü bağ kurmaya yönelmeyen yüzeysel her çalışma sınıfa uzaklığın, sınıf çalışmasına yabancılığın ifadesi olacaktır. Sınıfla kurulacak bağın, yakınlığın, sınıfı kavramanın şu ya da bu düzeyde taşıyıcısı olduğumuz uzaklık ve yabancılıkla yer değiştirmesi gereklidir. Halihazırda işçi ve emekçilerle temasımızın, bağımızın bulunduğu her çalışma taşıyıcısı olduğumuz yabancılığı ve uzaklığı geride bırakacak kavrayış ve pratiğin gelişme zeminine sahiptir. Belediye işçilerinin grevi bu zemini ve gelişme dinamiklerini bir kez daha göstermiştir. Mücadelemiz, sınıfa doğru attığımız mütevazı adımlarla, sınıfla birleşerek ve ona öncülük ederek gelişecektir.

DİRENİŞLER EMEKÇİ MAHALLELERLE KOPMAZ BAĞ İÇİNDEDİR!

Emekçi mahallelerden her gün belediyelerin şantiyelerine akan, oradan da en ağır işlerde çalıştırılmak üzere şehrin sokaklarına sürülen işçilerin direnişi en başından sendikal bürokrasinin, patron/belediyelerin, polisin, çetelerin saldırısıyla ezilmek istendi. Sendikal bürokrasinin ihanetinden, işçi düşmanlığına, çetelerin de kullanıldığı grev kırıcılığının değişik biçimlerinden, devletin/polisin direnişi ezmek için göreve çağrılmasına kadar direnişin ortaya çıkardığı bir dizi gelişme yaşandı. Maltepe işçilerinin kararlılığı sınıf dayanışmasıyla güç topladı. Özet hâldeki tüm bu yaşananlar kuşkusuz daha etraflı biçimde tartışılarak direnişin ortaya çıkardığı sonuçlar deneyime dönüştürülecektir.

Maltepe direnişinin gösterdiği önemli şeylerden birisi de sınıf çalışmasının, direnişlerin emekçi mahallelerle kopmaz bağ içerisinde olduğudur. Sınıf çalışması bu bağı besleyen, güçlendiren özellikleri üzerine inşa oldukça ayakları daha sağlam yere basacaktır. Maltepe işçilerinin direnişi emekçi mahallelerdeki faaliyetimizin ilgisini üzerinde toplamış, Gülsuyu direnişiyle temasın, işçilerle birleşmenin, sınıf dayanışmasını toplamada sınıf çalışmasının örgütlendiği yer olmuştur. Böylelikle sınıf çalışmasını faaliyetimize hakim hale getirmeye doğru mütevazı bir başlangıç ve deneyim yaşanmıştır.

direnışler de büyüyecektir. Maden işçilerinin kararlı mücadelesini takip eden bütün direnişler, belediye işçilerinin grevi sınıfın gelecekte mücadelesinin ayak seslerini duyurmaktadır.

İşçi sınıfına ve halka yönelik saldırıların kapsamı, sınıfın tepkisini ve öfkelerini üzerinde toplayan direnişlerin kendiliğinden gösterdikleri sınıfa yönelimimizin politik ve örgütsel yönünü açık seçik ortaya çıkarmıştır. Saldırıların kaçınılmazlığı işçi ve emekçilerin her gün daha fazla mücadele hattına çekilmesini beraberinde getirecektir.

Küçük ve kararlı direnişler işçi ve emekçileri kuşatan sorunların içinde filizlenmeye, çoğalmaya devam edecektir. Bu nedenden dolayı yönümüz sınıfın gelişen mücadelesine çevrilmeli, işçi ve emekçilere doğru yürüyüşümüzün atılmış ilk adımları sınıf ve örgüt bilinciyle düzene sokulmalıdır. İşçilerin direniş ve mücadelesine

'İşe İade Edilene Kadar Direnişimiz Sürecek'

Sendikalaştıkları için Kod-29 maddesi gerekçesiyle işten atılan Sinbo işçisi Dilbent Türker ve SML Etiket işçileri Seçil Arı, Derya Sırbudak ve Dev-Tekstil Sendikası İstanbul temsilcisi Okan Karaçam ile devam eden direnişlerine dair röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- Bize işten atılma ve direniş sürecinden bahsedebilir misiniz?

SEÇİL ARI- SML işçileri olarak direnişimizin 24. günündeyiz, kar, kış demeden direnmeye devam ediyoruz.

Bizler 28 Ocak'ta 22 arkadaşımızla birlikte sendikalaştığımız için işten atıldık. Patronlar siparişlerin geri çekilmesini, sipariş gelmemesini gerekçe gösterdi. Ama asıl neden bizim sendikalaşmamızdır, haksızlığa hukuksuzluğa ses çıkarmamızdır. Patronlar da bunu gördüler ve öncülük işçileri işten çıkardılar. Patronlar bizi işten çıkartırken "devlete vereceğimiz 3500 lirayı size verelim, siz kendi isteğinizle çıkın" dediler. Aslında bize burada rüşvet teklif ettiler. Bu rüşveti tabii ki kabul etmedik, haklarımızı alana kadar bu saldırılara direnişimizle cevap vereceğiz.

DERYA SIRBUDAK- Biz burada sadece kendi haklarımız için değil aynı zamanda tüm dünya işçi emekçilerinin hakları için mücadele ediyoruz. Biz, sendikasızlaşmayı dayatan patronlara karşı mücadele, güvencesizleşmeye, taşeronlaştırmaya karşı, işten atma saldırılarına karşı mücadele ediyoruz. Direnişimiz SML fabrikası önünde sınırlı kalmıyor. SML fabrikası ile iş yapan firmalar önüne de direnişimizi taşıyoruz, onları da teşhir etmeye devam edeceğiz. İşe iade edilene kadar mücadelemiz sürecek, direneceğiz.

SEÇİL ARI- SML yönetiminin, direnişimize karşı uyguladığı mobbing ve baskılar da had safhada. Önceden servis işçi arkadaşlarımızı dışarıdan alırken şimdi servisleri içeri çektiler. Bunu bizim arkadaşlarımızla görüşmememiz için yapıyorlar. Fabrikanın etrafını brandalar ve çitlerle kapatıldı. İşçilere sesleneceğimiz esnada ses cihazlarıyla bize müdahale ed-

iyorlar. Bizim sesimizi bastırmak için müzik dinletisi yapıyorlar. Sürekli "elinizi, parmaklarınızı kıracağız" gibi tehditler savuruyorlardı. Bizim kadın temsilcimize şiddet uygulayarak bu tehditlerini hayata geçirmiş oldular. Biz hiçbir şekilde onların, mobbing, tehdit ve saldırılarına boyun eğmiyoruz, korkmuyoruz, kadınlar olarak direnmeye devam edeceğiz.

DERYA SIRBUDAK- Çalıştığımız makineler çok ağırdı, iş yükü çok fazlaydı. Biz zam talebinde bulunduğumuzda patronlar "maddi durumumuz yok" diyordu. Bize 1 yıl boyunca "maddi durumumuz yok" diyerek zam yapmayan patronlar, biz işçilere sesimizi duyurmayalım diye fabrikayı çitlerle, brandalarla çevirdiler, her tarafa kamera taktırdılar. Bizler sendikalaştığımız için işten atıldık ama fabrika yönetimi bunu kabul etmiyor "daralmaya gittik" diyor ama taşeron işçi almaya devam ediyorlar. Bunun tek amacı da sendikalaşmanın önüne ge-

çebilmek. Taleplerimiz kabul edilene kadar direnişi bırakmayacağız.

Fabrikalarda, işyerlerinde en çok biz kadınlar sömürülüyor. Aynı işi yapmamıza rağmen erkeklere göre daha düşük ücretler alıyoruz. Kadınlar yedek işgücü olarak görülüyor. 8 Mart'a giderken, patronların biz işçilere verdiği çiçek böceklerle değil, 8 Mart'a yakışır bir şekilde alanlarda olmamız gerekiyor. Tüm dostlarımızı 8 Mart'ta, Sinbo ve SML işçileri olarak yapacağımız etkinliğimize davet ediyoruz.

OKAN KARAÇAM- Dev-Tekstil sendikası İstanbul temsilcisiyim. 24 gündür işçi arkadaşlarımızla direniyoruz. Sendikali ve güvenceli çalışma koşullarının sağlanması talebiyle direnişimizi sürdürüyoruz. İlerici, devrimci kamuoyunu ve tüm işçileri, emekçileri direnişimizi sahiplenmeye çağırırken "yaşasın sınıf dayanışması" diyorum.

DİLBENT TÜRKER- Sinbo işçisiyim. Bizler Sinbo'da kötü ve ağır çalışma koşullarına karşı sendikalaşma hakkını kullandığımız için birçok arkadaşımız işten atıldı. Sendikal faaliyetimizi hızlandırdığımız bir süreçte TOMİS üyesi 6 işçi ücretsiz izne çıkarıldı. Fiili direnişimizle ücretsiz izni Sinbo fabrikasında kaldırtıp işbaşı yapmıştık, geriye dönük hak kayıplarımız giderilmişti. Ancak patronların elindeki ücretsiz izinden sonra bir diğer koz da Kod-29 idi. Patronlar bana iftira atarak işten çıkarma yasağı olmasına

rağmen Kod-29 maddesi gerekçesiyle beni işten çıkardı. Yeniden direniş çadırı kurarak Kod-29'a karşı mücadele ediyoruz. Bugün direnişimizin 33. günü. Bizler biliyoruz ki bu saldırılar son değil, olmayacak da. Bu saldırılara karşı mücadele etmezsek, "geçici" olan saldırılar kalıcı hale gelebilir. Kod-29 özellikle pandemi sürecinde işçilerin tazminat hakkını, emeklilik hakkını gasbeden bir madde olarak kullanıldı, buna karşı mücadele etmemiz gerekiyor.

Ücretsiz izin saldırısına karşı direnişimiz kazanımla sonuçlanmıştı fakat Migros, Baldur ve Ekmekçiöğulları direnişini kazanımla sonuçlandıramadığımız için patronlar doğruluk başka saldırılarla karşımıza çıktılar.

Kod-29 pandemi sürecinde sıkça kullanılıyor. Hak gasplarına karşı ses çıkaran işçiler "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymadığı" gerekçesiyle Kod-29 maddesiyle işten atılıyor. Bizler anayasal haklarımızı kullanıyoruz ama patronlar istedikleri hukuksuzlukları yapıyorlar, istedikleri gibi işçilerin haklarını gasbedebiliyorlar. Kod-29 maddesinin patronlara karşı kullanılması gerekiyor.

Biz de "bu Kod-29 maddesi hakkını arayan, sendikalaşan işçilere karşı kullanılamaz" diyerek burada direniş çadırımızı kurduk, mücadelemizi sürdürüyoruz. Bütün dostlarımızı buradaki mücadeleyi sahiplenmeye davet ediyoruz.

Hayat Pahalılığı Bir Sistem Sorunudur!

Ülkemizde ekonomik kriz her geçen gün derinleşiyor. Krizin faturası da her zaman olduğu gibi halka ödetiliyor. Durmadan artan enflasyon, hayat pahalılığı halkı nefes alamaz hâle getirdi. Son dönemde gıda ürünlerine birbiri ardında zam yapılmakta, sebze-meyve ve tahıl ürünlerinin “el yakan” fiyatları rekorlar kırmaktadır. En temel besin maddeleri bile yoksul halk için “lüks” haline getirildi. Gıda ürünlerinin “el yakan” fiyatları halkın esas gündemini oluşturuyor. Öyle ki ekonomide pembe tablolar çizen AKP iktidarı bu gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Fakat zamların sorumlusu olarak küçük esnafı gösteren iktidar çözümü zabıta denetimlerinde görerek, kendini aklama çabasına girdi. Bunu da enflasyonla mücadele diye pazarlamaya çalıştı. Oysa ki gıda fiyatlarının yüksekliği, genel olarak hayat pahalılığı bizzat kurulu düzenden kaynaklanmaktadır. Bugünkü tablo neoliberal politikalarla tarımın ve köylülüğün çökertilmesi, bu alanda emperyalist tekellere bağımlı hale gelmesinin sonucudur.

Enflasyon en basit tanımı ile meta fiyatlarının artmasıyla paranın değer kaybetmesi durumudur. Halk açısından bunun karşılığı, hayat pahalılığıdır. Aynı parayla geçmişe göre daha az mal ve hizmet alacaktır. Yüksek enflasyon yarı-sömürgelerin yapısal problemidir. Nitekim bugün emperyalist ülkelerde enflasyon sifra yakınken, en yüksek olduğu ülkeler Türkiye, Arjantin, Venezüella ve İran gibi yarı-sömürgelerdir. Bunun en önemli nedenlerinden birisi meta fiyatlarının yüksek olmasıdır. Meta fiyatlarının yüksekliğinde iki etken yapısal niteliktedir. Birincisi, neoliberal politikalarla yarı-sömürgelerde köylülüğün üretmez hale getirilip tarıma emperyalist tekellerin egemen olmasıdır. İkincisi, bu ülkelerde tarım, üretimden tüketime tüm aşamalarda büyük üreticilerin ve tüccarların hakim olmasıdır.

Esasında 1970’li, 1980’li yıllara kadar yarı-sömürgeler tarımda kendine yetmenin dışında, emperyalist ülkelere de ihracat yapar durumdaydı. Neoliberalizmle birlikte emper-

yalist sermayenin tarımsal alana yönelmesi, yarı-sömürgeleri “serbest piyasaya açma” adı altında tarımsal alanın azami kâr alanına dönüştürülmesi durumu tersine çevirdi. On yıl içinde birçok yarı-sömürge (özellikle Afrika ülkeleri) tarımda emperyalizme bağımlı hale getirildi. Neoliberal sermaye birikim modeli ile yarı-sömürgelere biçilen misyon küçük köylülüğün tasfiye edilerek emperyalist tekellere alan açılması oldu. IMF ve Dünya Bankası uyum programlarıyla küçük üreticilerin tasfiye

süreci başlatılmış tarım, ülkenin ihtiyacını karşılamak yerine en büyük üreticilerin uluslararası piyasadaki ihtiyacını karşılamaya dönüştürülmüştür. Dayatılan emperyalist tarım politikalarıyla yarı-sömürgelerdeki tarımsal üretimde tarım tekellerinin hakimiyeti sağlanmıştır.

Ülkemizde de küçük üreticilerin tasfiyesi neoliberal tarım politikalarıyla devreye konuldu. 24 Ocak kararları 12 Eylül AFC’si ile hayata geçirilirken süreç AKP döneminde hız kazanmıştır. Emperyalist tarım politikalarının harfiyen uygulanması tarım tekellerinin önündeki engelleri kaldırmıştır. Küçük üreticilere verilen destekler

azaltılmış, üretim kotaları getirilmiş, küçük üreticiler üretmez duruma getirilip, topraktan, üretimden koparılmıştır. Nihayetinde daha önce ihracatçı olunan birçok tarım ürününde artık samanı dahi ithal eden bir ülke haline gelmiştir. Dahası, ülke tarım ürünleri dışında gübre, tohum gibi üretimde esas halka olan konularda dahi emperyalizme bağımlı olmak zorunda bırakılmıştır.

Bugün tarım ürünlerinin fahiş fiyatta olmasının arkasında emper-

dahil olmuşlardır.

Hakim sınıflar her ne kadar çarpıtılmaya çalışırlarsa çalışınlar gıda fiyatlarının fahiş düzeyde olması savundukları bu köhne düzenden kaynaklanmaktadır. Emperyalizme bağımlılık, tüccarların piyasadaki hakimiyeti, esas üreticilerin üretim dışına itilmesi gibi yapısal sorunların yanı sıra ekonomik kriz ve pandeminin etkisi temel tüketim maddelerine zam olarak yansıtılmaktadır. Dolayısıyla, AKP’nin üç-beş esnafı zabıta ile basması bu sorunları çözmeyecektir. Kaldı ki emperyalist tekellere ve kompradorların kârına dokunma kudreti de yoktur, o nedendir ki süper marketlere değil, küçük esnafa zabıta yollanmaktadır.

Gıda fiyatlarının artışı yoksul halkı daha da yoksullaştırması, küçük üreticinin ve tüketicilerin zor durumda bırakılması özellikle yoksul emekçi halkın temel tüketim maddelerine dahi ulaşamaması, semt pazarlarında “yarım-çeyrek kilo”culuğun yaşanması ve pazar artıklarının dahi alınması gibi daha yaşamsal ve yakıcı sorunlara yol açmaktadır. Bu durum, geniş kitlelerde derin bir öfkenin birikmesine de neden olmaktadır. Kitlelerin yaşadığı sorunlar ve bu sorunlara karşı içten içe biriken öfke güçlü bir örgütlenme zemini. Evine, çocuklarına kuru soğan bile götüremeyen, aç karnını doyuramayan, tarlada ürettiğinin karşılığını alamayan geniş bir kitledir söz konusu olan. Onların yaşadıkları soruna karşı öfkelerini

maddi bir güce dönüştürecek ve sorunun asıl merkezine yönlendirecek olan devrimcilerdir. Kitleleri kendi sorunları etrafında örgütleyecek öz örgütlenmelerin yaratılmasının yanı sıra mevcut örgütlenmelerin işlevli hale getirilmesi de görevlerimiz arasındadır. Devrimciler, kapitalizmin yarattığı sorunlara karşı, anın ortaya çıkardığı fırsatları kitleleri örgütlemekte kullanmakla yükümlüdürler. Hayat pahalılığı ve yoksulluk kitlelerin sistemle olan çelişkilerini derinleştirirken bizlere de derinleşen bu çelişkiler üzerinden örgütlenme ve kitlelerin öfkelerini örgütlenme olarak sunmaktadır.

yalizme bağımlılık vardır. Bunun uygulayıcılarından biri de 20 yıldır iktidarda olan AKP hükümetleridir. 40 yıldır uygulanan neoliberal tarım politikalarının kaçınılmaz sonucu yaşanmaktadır. Serbest piyasa koşullarında büyük üreticiler tarafından ezilen, kendi imkanlarıyla tarım yapamaz hale getirilen küçük üreticiler, “sözleşmeli üreticilik” ile kendi tarlasında işçi haline getirilmiştir. Küçük üreticiler ağır borç yükü altında ya mülksüzleşmekte ya da büyük üreticilerin azami kârı için kendi toprağında çalışmak zorunda bırakılmaktadır. Tasfiye politikasıyla küçük üreticiler hızla yoksullaşmış kırdan kente göçerek işçi sınıfına

CPS Otomotiv İşçileri Gasbedilmek İstenen Haklarına Sahip Çıkıyor

CPS Otomotiv'de iş olmadığı söyleyerek kısa çalışma ödeneği ile geçinmeye zorlanan ve ardından patronlar arasındaki çıkar çatışmaları nedeniyle fabrikadaki makinelerin haczedildiğini öğrenen işçiler, sosyal hakları ve kıdem tazminatları için direnişe başladı. İşçiler, Tuzla'da bulunan CPS Otomotiv fabrikasının patronlarından Sinan Büyükkay'ın da ortaklarından olduğu Kocaeli Çayırova'daki CPS Press fabrikası önünde eylemlerini sürdürüyor.

İşçilerden Yeter Günel, işyerindeki iş makinelerinin bina sahibi tarafından haczedilmesinin ardından işyerinde üretimin devam edeceği yönündeki beklentilerinin de ortadan kalktığını söyledi.

YENİ DEMOKRASİ- Ne zamandır CPS Press önünde eylem yapıyorsunuz?

YETER GÜNEL- Geçen hafta Pazartesi (22 Şubat) başladık eylemlerimize. Cumartesi ve pazar günleri gelmiyoruz çünkü burası hafta sonları çalışmıyor. Sabah 9 buçuk gibi geliyoruz akşam 5-6 gibi gidiyoruz.

YENİ DEMOKRASİ- Talepleriniz neler?

GÜNEL- İşyeri şu anda hacizlik oldu, makineleri boşalttılar. Biz normalde mart ayının sonuna kadar teşvikteydik. İş devam ettireceğiz dediler iki hafta önce haciz memurları geldi fabrikayı boşalttılar. İşimiz var ama makine kalmadığı için üretim yapılmıyor. Ondan dolayı da işte biz kıdem hakkımızı istiyoruz. Bizi işten çıkarsınlar ve bitsin çünkü geri dönüşü yok artık bu işin, bitti.

YENİ DEMOKRASİ- Fabrikadaki makineler götürüldü, 2 yıl boyunca kira ödenmediği de ortaya çıktı fakat size

İşten atılan işçiler CHP Çorum il binasında açlık grevine başladı

HABER MERKEZİ- Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Ekmekçiğulları işçileri direnişlerinin 77. gününde CHP il örgütü önünde açlık grevine başladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası, konuya ilişkin yaptığı açıklamada şunları ifade etti:

"Söz konusu Ekmekçiğulları işçilerinin talepleri olunca hükümet yetkilileri, milletvekilleri, mülki amirler de gözlerini kapadılar, kulaklarını tka-

ise işin devam edeceğini söylediler. Kısa çalışma ödeneği ile sizi oyuyorlar mı?

GÜNEL- Evet böyle, Ocak ayından itibaren kısa çalışma ödeneğine gittik biz. O güne kadar da işimiz vardı, siparişler vardı, kumaş gelmişti vs. ama bizim için kısa çalışma ödeneğine başvurdular, Ocak ayı itibarıyla. Kısa çalışmaya çıktık, sonradan da öğrendik ki

fabrikaya haciz memurları gelip makineleri götürmüşler. Haciz memurları 2-3 kez geldiler makineleri almaya biz engel olduk, makineleri vermemek için. En sonunda biz işyerinde yokken gelip götürmüşler işte makineleri. 2 yıldan fazla bir süredir o binanın kirasını ödememişler.

Neredeyse 6 sene çalıştım ben bu fabrikada. 13 sene boyunca çalışmış işçiler var burada. Yeni alınmış olan işçilerin dışında en düşüğü 4-5 yıl çalışmış olan işçiler var direnişte. İçeride

dılar. Sendikalaşan işçi sayısı arttığı için övünen Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler bakanı da Ekmekçiğulları işçilerinin mücadelesini görmezden geldi. Üç maymunu oynadı oynamaya da devam ediyorlar."

CHP Çorum İl Başkanı ve Merkez İlçe Başkanı Ekmekçiğulları ailesinden olduğu ve patronun CHP'li olmakla övündüğü vurgulanan açıklamada "Rüstem Ekmekçi'nin Ekmekçiğulları işçilerine yaşattığı zulmün, işçilerin ve emekçilerin yanında olduğu iddiasını taşıyan en büyük muhalefet partisi CHP'ye de zarar verdiği düşünce-

maşlarımız kalmadı, 4 günlük alacağımız var bir de aile yardımı alıyoruz, onlar verilmedi, ha bu hafta ha öteki hafta derken onlar da kaldı.

YENİ DEMOKRASİ- Yakın dönemde fabrikaya işçi alımı oldu mu?

GÜNEL- Tabii. Toplu iş sözleşmesinden 15 gün sonra işçi alımı başladı, 100'e yakın işçi alındı. 3 ay çalıştık; bu yı-

nedir devam eden süreç patlak verdi. İpler koptu yani.

İşçiler üretimin devam etmesi için elinden geleni yaptı.

YENİ DEMOKRASİ- Peki patronlar aralarındaki bu anlaşmazlıkları size karşı kullandılar mı? Ya da kullanıyorlar mı?

GÜNEL- Önceden de kullanıyorlardı. Yine kullanıyorlar. Şu an diyorlar ki 'Biz makineleri satıp sizin paranızı öyle vermeye çalışacağız', 'Paramız yok krediye başvuracağız', 'Onay bekliyoruz', 'Siz burada olduğunuz sürece kimse bize kredi vermiyor'. Yani her şekilde kullanıyorlar. Geçen mesela konuşmaya çağırdılar, '14 Mart'a kadar süre verin (bizim 60 arkadaşımız da kısa çalışma ödeneğinden faydalanamıyor bu arada) arkadaşlarımızın paralarını ödeyeceğiz, haklarını vereceğiz, sizinkileri de 14 Mart'a kadar son kuruşuna kadar vereceğiz' dedi. Bize güvence vermelerini istedik çünkü daha önce de verdikleri sözü tutmadılar. Açık çek talep ettik ona da yanaşmadılar biz de kabul etmedik anlaşmalarını. Daha önce sürekli kandırdılar bizi, 3 yıldır oyuyorlar. Hatta şimdi de o süreyi mart ayının sonuna uzattılar.

Bu insanlar hâlâ sermaye işletiyorlar, sadece burada da değil başka yerde de fabrikaları var. O nedenle biz bu oyalamalara kanmıyoruz. Haklarımızı istiyoruz.

YENİ DEMOKRASİ- Direnişiniz kazanımla sonuçlanacak mı?

GÜNEL- Umudumuz o yönde. O yönde adım atıyoruz, er ya da geç kazanacağız. Kazanmadan gitmeyeceğiz.

İŞKUR İŞÇİLERİ HAKLI BULDU

Birleşik Metal-İş Sendikası İŞKUR'a yaptığı itirazlar sonucunda İŞKUR Müfettişleri incelemelerini tamamladı ve 90 işçinin Kod 29'dan çıkartılmasını yasalara ve mevzuatlara aykırı buldu.

İŞKUR, Ekmekçiğulları işçilerinin işsizlik sigortasından faydalanabilmeleri için gerekli düzeltmeleri yaptı ve karar işçilere SMS'le bildirildi.

Bu kararla sendikaya üye olan işçilerin Kod 29'dan işten çıkarılmalarının hukuksuzluğu tescillendi.

lin birinci ayına kadar. İşçi alındıktan sonra tek vardiyalı olan işimizi iki vardiyaya çıkardılar, işler yoğundu. Hatta cumartesi ve pazar günleri mesai yapmaya başladık. Patronlar arasında anlaşmazlıklar, çıkar çatışmaları olduğunu öğrendik. Daha sonra bize iş yok diyerek kısa çalışma ödeneğine başvurdular. Yani iş vardı, mesai yapılıyordu ama böyle oldu. 3 yıldır bu anlaşmazlıkları var. Ondan öncesinde sorun yoktu. Aralarındaki anlaşmazlık 3 yıldır başladı ve biz geçen yıl 9 ay kısa çalışma ödeneği kullandık. 3 se-

siyle ve Rüstem Ekmekçi'yle diyalog kanalları kurulması için konuyu defalarca CHP yetkililerinin gündemine taşıdık" denildi.

Açıklama ise açlık grevi şu ifadelerle duyuruldu:

"CHP'li Rüstem Ekmekçi ya işçi düşmanlığından vazgeçecek ya da CHP biz işçinin, emekçinin yanındayız demeyecek. Çözüm yolu bulunana dek Ekmekçiğulları işçilerinin Çorum İl Örgütü'nde başlattığı açlık grevini devam edeceğini kamuoyuna ilan ediyoruz."

İstanbul Şubeler Platformu'ndan direnen CPS işçilerine dayanışma ziyareti

HABER MERKEZİ- Patronların arasındaki çıkar çatışması nedeniyle üretimin durduğu CPS Otomotiv'de çalışan işçilerin, Çayırova'da bulunan CPS Press önündeki eylemleri devam ediyor. İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİŞSP) direnen işçilere dayanışma ziyaretinde bulundu.

Ziyaretin önemine ilişkin kısa bir konuşma gerçekleştiren DERİTEKS Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı Veysel Arslan'ın ardından İİŞSP adına işçilere seslenen Dönem Sözcüsü ve TGS İstanbul Şube Başkanı Banu Tuna da "İşçilerin sendikalaşmasına, sendikali işyerlerinde de TİS yapmalarına ve hak talep etmelerine tahammül edilemiyor. Tüm işçilerin sürdürdüğü mücadelede olduğu gibi platform olarak CPS işçilerinin de yanındayız" dedi.

DERİTEKS Tuzla Şube Sekreteri Pembe Maden, "Bu dayanışma işçilerin birliği açısından önemlidir. Bundan sonra da desteklerinizi her zaman için bekliyoruz, bizler de sizlerin yanınızdayız. Çok teşekkür ediyoruz geldiğiniz için" dedi.

'BİZ MAAŞLARI BEKLERKEN BİNA SAHİBİ MAKİNELERİ GÖTÜRDÜ'

Gazetemize aktarımda bulunan işçi temsilcisi Mustafa Öztürk, işçilerin şu an kısa çalışma ödeneği aldıkları-

nı belirterek daha önceden fabrikada üretimin devam edeceği yönündeki beklentilerinin makinelerin haczedilmesiyle birlikte ortadan kalktığını söyledi. "Malzeme eksikliği yok" diyerek işi durduran patronlar, 170 kişiyi kısa çalışma ödeneğiyle geçinmeye zorladı. Bu süreçte, fazladan mesaiye dahi kaldıklarını belirten Mustafa Öztürk, "Olmaması gereken bir şeydi.

bütünü makineleri söktü götürdü, kira borcu olduğu için. Makine de kalmadı işyerinde. Bu noktadan sonra patronların burayı lağvetmek istediklerini düşündük. O zaman sendikada toplanıp eylem kararı aldık. Oranın ortaklarından Sinan Büyükay buranın (CPS Press) da ortağı.

'ORTALAMA 9 YIL ÇALIŞAN İŞÇİLER'

ortak da) sorumlusunuz dedik. Sinan Büyükay, Nalan Aydar, Ruhi Yalçın sermayelerini döndürmeye devam ediyorlar. Burada üretime devam ediyorlar, iş bantları yapmaya devam ediyorlar, Milli Savunma Bakanlığı ile anlaşmalar yapıyorlar yani sürekli bir üretim içindeler. Biz de eylem kararı aldık, haklarımız verilmeden buradan ayrılmayacağız. Haklarımız bize verilecek." dedi.

'BİZ RAHAT DEĞİLİZ, ONLARIN DA RAHAT OTURMAMALARI GEREKİYOR'

İşçileri ziyarete gelen Deriteks Genel Başkanı Musa Servi, "İşverenler tarafından verilen sözler tutulmadığı için haklı olarak bir haftadan beri buradayız. Kendileriyle konuştuk ve 100 arkadaşın ödemelerinin yapılacağını ve diğer arkadaşların da üretime devam edeceklerini söylemişlerdi. Ama gelin görün ki o gün de inanmamıştık ve bugün de inanmıyoruz esasen.

Çünkü verilen sözlerin hiçbiri yerine getirilmedi" dedi.

Yapılan görüşmelerden sonuç çıkmaması durumunda farklı bir eylem takvimi hazırlayacaklarını belirten Servi, "Biz rahat değiliz, onların da rahat oturmamaları gerekiyor. Mücadelemize devam edeceğiz, haklı olan bizleriz, haklarımızı gasp ettirmeyeceğiz." dedi.

O dönemde üst üste iki eylem yaptık. Patronlar gelip işin geleceğini söyledi fakat gelecek işin 170 kişiye fazla olacağını, 100 kişinin işten çıkarılacağını söyledi. Bu 100 kişinin tazminatlarını verelim dediler, biz de tamam; önce içerde 6 günlük çalışması ve kazanılmış sosyal hakları olanların ücretlerini bir yatırım niyetinizi görelim dedik. Şubat'ın 8'inde yatracaklarını söylediler fakat o da yatmadı. Baktık biz maaşları beklerken bina sahibi geldi

Bizim aramızda yeni alınan işçiler var 100'e yakın. Geri kalan 70 tane çalışandan bir kaç 5-6 yıllık onun dışındakilerin tamamı ise 7 ile 13 yılın arasındaki çalışan işçiler. Yani ortalama 9 yıl çalışan işçiler. Patronlar için önemli olanın kendi çıkarları olduğunu biliyoruz, bu nedenle biz kapılarını çaldığımızda, 'Ben değilim sorumlusu' deyip topu birbirlerine atıyorlar.' 'Biz de sizin 3'ünüz de (3

Sebze-meyve fiyatları kış koşullarının da etkisiyle ortalamada arttı. Yaş sebze-meyve ortalama kilogram fiyatı bu ay 6,62 liradan yüzde 9.52'lik artışla 7,25 liraya çıktı.

Ortalama sebze kilogram fiyatı bu ay 7,34 lira olurken ortalama meyve fiyatı 7 lira olarak hesaplandı. Şekerin fiyatında da artış görüldü.

ASGARİ ÜCRETLERLE YOKSULLUK SINIRI ARASINDA YAKLAŞIK 100 LİRA VAR

Daha önce 2 bin 324 TL olan asgari ücret, 2021 yılında geçerli olmak üzere 2 bin 825 TL olarak belirlenmişti.

Gelinen noktada asgari ücretle açlık sınırı arasındaki fark 106 lira oldu.

Açlık sınırı 2 bin 719 liraya yükseldi

HABER MERKEZİ- Türk-İş "Açlık ve Yoksulluk Sınırı Araştırması"nın Şubat ayı sonuçlarını açıkladı.

Buna göre dört kişilik ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken gıda harcaması tutarı olan "açlık sınırı" 2 bin 719 lira olarak belirlendi.

Gıda ile giyim, konut, ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarına denk gelen "yoksulluk sınırı" ise 8 bin 856 lira oldu. Tek kişinin "yaşama maliyeti" ise aylık 3 bin 297 lira olarak hesaplandı.

Ankara'da yaşayan dört kişilik aile-

nin gıda için yapması gereken asgari harcama tutarı bir önceki aya göre yüzde 2,53 artış gösterdi. Yılın

ilk iki ayı itibarıyla fiyatlardaki artış yüzde 4,98'i bulurken gıda enflasyonunda son on iki ay itibarıyla artış oranı yüzde 20,44 oldu.

Süt, yoğurt, peynir grubunda, süt fiyatındaki artış bu ay da devam etti. Kıyma ve kuşbaşı et fiyatı aylar

sonra artış gösterdi. Balık fiyatları geçen aya göre arttı.

'SEBZE-MEYVEDE ORTALAMA YÜZDE 9,52 ARTIŞ'

'Kimse Karanlığa Uyanmasın Diye Güne Asmin Olalım!'

İSTANBUL- Yeni Demokrat Kadın'ın çağrısıyla bir araya gelen kadın kurumları, Halk Savaşçıları Gökçe Kurban (Asmin) ve Ali Kemal Yılmaz'ın (Özgür) cenazelerine yönelik işkenceye dair İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklaması öncesi İHD İstanbul Şubesi ve İHD'ye çıkan sokaklar çevik kuvvet ve gözaltı otobüsleriyle ablukaya alındı.

Basın açıklaması öncesinde konuşan İHD temsilcisi, "Yine bir vahşetle karşı karşıyayız. Savaş hukukuna aykırı biçimde bedenlerine işkence yapılan bir kadın ve bir erkek gerillanın bedenleri ailelerine uzun süre sonra teslim edildi. Adli tıpta uzun süre bekletildi.

Cenevre Sözleşmesi'nde, savaş hukukunda ' taraflar arasında esir alınan veya öldürülen bir kişiye işkence yapılamaz' deniyor ama devletler buna uymuyor. Tıpkı Türkiye'nin uymadığı gibi. Biz insan hakları savunucuları olarak bunun karşısında duruyoruz. Ali Kemal Yılmaz'ın ATK (Adli Tıp Kurumu) raporu açıklanmasına rağmen Gökçe Kurban'ın ön otopsi raporu açıklanmadığı gibi dosyalarına da gizlilik kararı konuldu. Bu gizlilik kararı kaldırılmalı ve ön otopsi raporunun açıklanmalıdır." ifadelerini kullandı.

Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM), Emekçi Kadınlar (EKA), Kadınların

Kurtuluşu, Özgür Genç Kadın (ÖGK), YDG'li Kadınlar'ın imzacı olduğu açıklamayı Tuba Apaydın okudu.

Açıklamada Halk Savaşçılarının başarılarının kesilmesinin IŞİD çetelerinden hiçbir farkı olmayan savaş politikalarının sonucu olduğu belirtilirken

"10 Ağustos 2015'te yaşamını yitiren ve çıplak bedeni teşhir edilen Ekin Wan'a yapılan işkence hafızalarımızda büyük bir öfkeyle dururken şimdi de Gökçe Kurban'a yapılan işkence öfkemizi büyütülmüştür. Gökçe, ailesi tarafından teşhis edilmesine rağmen aileye, DNA örneği dayatması yapılarak cenazesinin teslim edilme süreci de işkenceye dönüştürülmüştü. Gökçe, ailesine 2 ay boyunca teslim edilmemişti. Gökçe Kurban'ın vücudunda bombardımandan kaynaklı herhangi bir iz olmadığı, çene hizasından başının kesildiği, kasıklarında bombardımandan kaynaklanmayacak olan morluklar olduğu belirlenmişti. Fakat Gökçe Kurban'ın cenazesine yapılan işkence asker-polisin morga girip, aileyi burada da taciz ve tehdit ederek

oluşturduğu baskı sonucu, ailenin ve avukatının tüm çabalarına rağmen hiçbir şekilde fotoğraf çekilmesine izin verilmemişti. Böylelikle işkencenin belgelenmesi engellenmiştir. Ali Kemal Yılmaz'ın cenazesine yapılan işkence ise belgelenmiştir. Dosyaya gizlilik kararı konmuştur. Gökçe ile birlikte ölümsüzleşen Ali Kemal Yılmaz'ın raporları açıklanmış olmasına rağmen Gökçenin otopsi ve ön otopsi raporları ise gizlenmeye devam edilmektedir. Bütün bunlar, Gökçe'ye yapılan işkenceyi saklama, unutturma ve üstünü kapatma çabalarının olduğunu göstermektedir. Hâlâ aile; devlet tarafından taciz edilmekte, Gökçe Kurban'ın mezarına bırakılan çiçeklere dahi saldırılmaktadır ve mezarı abluka altındadır." ifadelerine yer verildi.

'DEVLETİN İMHA POLİTİKALARI, CANSIZ BEDENLERE YAPILAN İŞKENCELERLE DEVAM EDİYOR'

Devletin imha, inkâr ve asimilasyon politikaları eşliğinde yürüttüğü savaşın katlettiği insanların bedenlerine yaptığı işkenceyle sürdürüldüğü ifade edilirken, kadınlar özelinde bu işkencelerin, ölü bedenlere tecavüz, teşhir, cinsel organlarını kesme, cenazelerine yapılan cinsel işkencelerle ve diğer saldırılarla vahşi boyutlara ulaştığı belirtildi.

tanesi ve Karapınar Devlet Hastanesi'ne götürüldü.

Kaza sonrası gözaltına alınan tır şoförü Mustafa Usta ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Hakkında Türkiye'de mahkumiyet ve yakalama kararı bulunan Heysem Topalca'nın ölümünün kamuoyundan gizlenmesi ise dikkat çekti.

11 Mayıs 2013'teki Reyhanlı patlaması ve 20 Mart 2014'te Niğde Ulukışla'daki IŞİD saldırısı davalarının 'firarı' sanığı olan Topalca hakkında Adana 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 29 Aralık 2015'te verdiği 12 yıl kesinleşmiş hapis cezası bulunuyordu.

Dimitris Kufodinas açlık grevinin 51. gününde

YUNANİSTAN- 17 Kasım örgütünün lideri olarak bilinen ve 18 Temmuz 2002 yılından beridir hapisanede bulunan Dimitris Kufodinas 51 günden beridir yaptığı açlık grevi nedeniyle yoğun bakımda tedavi altına alındı. Doktorlar son üç günden beridir sıvı içecekleri ve serumu da reddeden Kufodinas'ın en fazla bir kaç günlük ömrünün kaldığını açıkladı.

Kufodinas Domoko Atina'da bulunan Koridallos Hapishanesi'ne naklini talep ediyor. Aralık ayında çıkarılan kararnamede "terör" suçlarından yargılanan mahkumların açık cezaevlerine gönderilmesi yasaklanmış ve Volo şehrindeki açık hapishanede bulunan Kufodinas, Koridallo değil Domoko hapishanesine gönderilmişti. Kufodinas, açık hapishanesine Koridallos hapishanesine geldiğini dolayısıyla aynı hapishaneye gönderilmesi gerektiğini talep etmişti. Talebi reddedilen Kufodinas ise açlık grevine başlamıştı. Kufodinas Kararnamenin hükümet tarafından hedef gösterilmesi nedeniyle çıkarıldığını söylüyor.

Açlık grevi nedeniyle bir süreden beridir ülke genelinde destek eylemleri yapılıyor ve birçok ilde polisle çatışmalar gündeme geliyor. Özellikle son bir haftadan beridir Başta Atina ve Selanik olmak üzere birçok kentte yapılan kitlesel gösterilerde çok sayıda kişi gözaltına alındı ya da polis saldırısı nedeniyle yaralandı.

Hakim ve savcılar birliğinin yaptığı açıklamada Kufodinas'ın yaşamının tehlikede olduğu ve talebinin kabul edilmesi gerektiği söylendi. Bu açıklama kamuoyunda geniş bir desteğin oluşmasına katkıda bulunurken doktorlar ve Atina barolar birliğine bağlı çok sayıda avukat da hükümete tutumunu değiştirmesi yönünde çağrılar yaptı.

IŞİD'li Heysem Topalca Konya'da trafik kazasında öldü

HABER MERKEZİ- Niğde Ulukışla'daki IŞİD saldırısı davasında sanık olarak yargılanan ve hakkında yakalama kararı bulunan, Reyhanlı katliamından da suçlanan ve MİT'e çalıştığı öne sürülen IŞİD'li Heysem Topalca'nın bir trafik kazasında hayatını kaybettiği öğrenildi.

"Hayalet Komutan" ve "İkinci Yeşil" olarak ismi sık sık MİT'le birlikte anılan Heysem Topalca, Susurluk benzeri bir kazayla hayatını kaybetti.

Habere göre geçtiğimiz 10 Şubat'ta Topalca'nın içinde bulunduğu araç,

Konya'nın Karapınar ilçesinde bir tır ile çarpıştı. Kaza sonrası Topalca olay yerinde öldü.

Karapınar-Konya yolu Akçayazı Mahallesi Merdivenli mevkinde saat 21:00 sıralarında içinde Heysem Topalca'nın bulunduğu 68 KH 911 plakalı otomobil ile 06 KH 8433 plakalı tır çarpıştı.

Otomobilde bulunan Heysem Topalca (54), Macit El Hacı Ali (33) ve Bilal El Muhammed (21) yaşamını yitirdi. Döne Abdullah (55), Nuredin El Hac Ali (19), Abdullah El Hac, İbrahim El Muhammed (30) ve Halit Bargut (15) da yaralandı.

Araçta bulunanlar Konya Şehir Has-

Belediye İşçileri Grevinin Öğrettikleri ve Yapılması Gerekenler

DİSK Genel İş üyesi işçilerin Kadıköy, Maltepe, Ataşehir, Kartal ve Beşiktaş belediyelerindeki toplu sözleşme ve grev süreci henüz tümüyle sonuçlanmasa da önemli dersleri ortaya çıkardı. Bilindiği gibi altı ayı bulan bir sözleşme pazarlığının ardından başlayan Kadıköy grevi iki günün sonunda sendika bürokrasisinin müdahalesiyle sonuçlandırıldı. İşçilerin, temsilcilerin iradesi üzerine ipotek kondu ve bu ipotek konurken sendika şubesi de üzerine düşen göreve önderlik edemedi. İşçilerin kararlı duruşlarıyla ilk günden önemli bir etki yaratan bu grev daha fazla ilerlemeden baltalansa da ekonomik, idari ve sosyal haklar bakımından önemli bir seviye yakalayabildi. Bunu sağlayan kuşkusuz ki sendika genel merkez bürokratlarının masadaki pazarlığı değildi. Bu seviyeye ulaşılabilmesini sağlayan şey, aylardır birçok görüşmede toplu sözleşme sürecini ilmek ilmek ören işçi temsilcileri ve iki günlük grevin kendisiydi. Haklar bakımından her ne kadar kötü olmasa da hedef olarak ortaya konanla sendika bürokrasisinin imzaladığı arasındaki farklar yine de bir “başarısızlık” görünümü oluşturdu. Kuşkusuz bir “başarısızlık” vardı. Fakat bunu sözleşme maddelerinden ziyade grevin sonlandırılma biçimiyle bağlantılı olarak en başta örgütsel başarısızlık olarak tanımlamak daha yerinde olur.

Kadıköy greviyle birlikte CHP eliyle işçilere dönük başlatılan gerici anti-propaganda Maltepe grevinde üst boyuta çıktı. CHP’li eski Çalışma Bakanı Mustafa Kul açıkça DİSK ve Genel İş’i tehdit ederek “başka sendikalar da var, çaresiz değiliz” dedi. Kul, aynı zamanda “CHP’li belediyelerde kolaylıkla örgütlenmenize olanak sağlandı ama belediyelerimizi korumuyor ve kollamıyorsunuz” diyerek DİSK ve Genel İş yönetimini teşhir etmekten de geri durmadı. İşçi karşıtı propaganda belli oranda kafa bulandırır da özellikle Maltepe grevi sürecinde ibre tersine dönmeye başladı. Ancak CHP’nin örgütlü baskısı ve sendika bürokrasisinin buna teslim olan tutumu nedeniyle Maltepe grevi işçilerin tüm kararlı duruşuna rağmen yine sendika bürokrasisi imzasıyla sonlandırıldı. Maltepe grevi, Kadıköy’e nazaran daha uzun (6 gün) sürmesine ve önemli bir irade açığa çıkarmasına rağmen daha kötü şartlarla ve daha büyük bir kırılma ile sonuçlandırıldı. Sendika genel merkezinin sözleşme-

ye imza atacağına ortaya çıkmasının ardından işçilerin “tamam mı devam mı” oylamasında çok yüksek oranda “devam” sonucu çıkmasına rağmen sendika bürokrasisinin imza atması sonucu bu irade boşa düştü, imzaya rağmen fiili olarak greve devam etme yönelimine dönüşemedi. Kadıköy grevine yapılan müdahale CHP’li belediyeler tarafından iyi planlanmış bir sürecin parçasıydı ve diğer grev süreçlerini de etkileyen özel bir müdahaleydi. Kadıköy grevinde sadece o grevin iradesi kırılmadı; devam eden grevler sürecinin de rotası kırılmış oldu.

Bu kırılmanın en bariz göstergesi ise Ataşehir grev süreci oldu. Sendika genel merkezinin Kadıköy ve Maltepe’de, işçilerin iradesine rağmen 12 Eylül’le belirlenen faşist yasalara dayanarak sözleşmelere imza atması, Ataşehir öngörülünde “genel merkez daha kötüsüne imza atmadan biz ulaşabildiğimiz seviyeye imza atalım” eğilimini hayata geçirdi. Bir kısım temsilcinin itirazlarına rağmen şube yönetimi tarafından sözleşmeye imza atıldı ve o gece başlaması öngörülen grev iptal oldu. Ataşehir sözleşmesi, toplam ücret bakımından Maltepe sözleşmesinin bir tık üstünde seyretti belki fakat temel mesele bu değildi. Kadıköy’den başlayarak Maltepe’de derinleşen ve Ataşehir’de daha kötü bir tabloyu ortaya çıkaran örgütsel başarısızlık ve işçilerde yaratılan hallet-i ruhiye, elde edilen veya edilemeyen maddelerden bağımsız olarak TİS süreçlerini başarısızlıkla tamamladı. Beşiktaş Belediyesi’nde de grev başlamadan sözleşme imzalandı ve böylelikle geride sadece Kartal Belediyesi’ndeki süreç kaldı. Ataşehir ve Beşiktaş’takine benzer bir tablonun Kartal’da da ortaya çıkacağı öngörülebilir.

Özetlemeye çalıştığımız bu genel çerçeve işçi sınıfı ve özelde Genel İş üyesi işçiler için kendi içinde önemli dersleri barındırıyor. Grevler, toplu sözleşme süreçleri, direnişler ve tabi “yenilgiler” işçi sınıfı ve sınıfın öncü güçleri için iyi birer okuldur. Doğru dersler çıkarılabildiğinde bugünkü “yenilgiler” gelecekteki zaferlerin de yapı taşlarıdır. Ne var ki belediye yönetimlerinin özellikle kritik taleplerde süreci tıkayan, şube ve temsilcileri devre dışı bırakarak sendika genel merkez bürokrasisini muhatap kılmaya dönük bilinçli planı işletilmiş; DİSK ve Genel İş bürokrasisi de

sessizliği ve fırsat kollayan tutumuyla bu planın hayat geçirilmesine önyak olmuşlardır. Bu planın işaretleri daha 10 Şubat’ta CHP Başkan Yardımcısı Oğuz Kaan Salıcı ile Genel İş Genel Merkezi’nin yaptığı görüşmede verilmişti dersek yanlış olmayız. Öyleyse grevin ortaya çıkardığı derslerin en başına sendika bürokrasisine karşı mücadele perspektifini koymak yerinde olacaktır.

SENDIKA BÜROKRASİLERİ ALT EDİLMEYEN PATRONLAR ALT EDİLEMEZ

Öncelikle sendika bürokrasisini burjuvazinin, burjuva düşüncenin işçiler içerisindeki uzantıları olarak net bir şekilde tanımlamak gerekir. Bu durumda sınıf bilinçli işçilerin patronlara hizmet eden bu sınıf işbirlikçisi odaklara karşı mücadeleyi, burjuva sınıfa karşı mücadeleden ayrı düşünmemesi; onun zorunlu bir parçası olarak ele alması gerekir. Sendika bürokrasisine karşı mücadele, işçilerin taban iradesini hayata geçirmesini engelleyen her türlü işleyiş ve engele karşı gerektiğinde fiili yollarla hareket etmesini içerir. Kuşkusuz bürokrasinin bir anda ve her düzeyde önüne geçilmesi mümkün değildir. Diğer her alanda olduğu gibi sendikalarda da bürokrasinin oluşması ve yaşamasına zemin sağlayan nesnel etmenler vardır. Bu etmenler, en genelde sınıflı toplum yapısı ve yöneten-yönetilen ilişkisiyle ilintilidir. Doğal olarak bürokrasiye karşı mücadele, onun sendikal alanda yeşerme koşullarının bilincinde olarak kesintisiz bir mücadelede tanımlanmak zorundadır. Sınıfın çıkarlarına, bağımsız sınıf çizgisine ve yine sınıfın kolektif yapısına uygun olarak geliştirilen her somut deneyim ve gelenek, bürokrasiye karşı oluşturulmuş temel dayanaklar olacaktır. Bir anda ve her düzeyde olmasa da sendika bürokrasisine set çekmenin, sınıfın bilinç ve öfkesini ona yönlendirerek bürokrasiyi alt etmenin yolları her koşulda aranmak zorundadır ve bulunabilir. Son grev deneyimleri işçilere sendika bürokrasisinin rolünü ve onun işbirlikçi tutumuna karşı hazırlıksız oldukları gerçeğini açık bir biçimde ortaya koydu. Diğer yandan şube yönetimleri ve birçok temsilci nezdinde Genel İş merkezi bürokrasisinin bu grevlerde nasıl bir tutum takınacağı bilinmez de değildi. Ancak görülüyor ki grev planında sendika bürokrasisine karşı nasıl bir hat izleneceği tanımlanabilmiş değildi. Bu gerçeğin üstünden atlandığında

“imza atmamalarını istedik” şeklinde beyanların da bir hükmü kalmamaktadır.

SINIFIN STRATEJİYE VE İYİ DÜŞÜNÜLMÜŞ PLANLARA İHTİYACI VAR

İyi bir strateji ve plan öncelikle koşulları analiz etmekle işe başlamalıdır. İçinden geçtiğimiz süreç işçi grevi veya öğrenci eylemi fark etmeksizin her direniş ve mücadelenin kendi sınırlarının ötesinde bir anlam ve etki kazandığı bir süreçtir. İster pandemiyle iç içe geçen ekonomik ve siyasi saldırılar bakımından isterse de iktidardaki ve muhalefetteki düzen kliklerinin siyasi stratejileri bakımından bunu rahatlıkla görmek mümkündür. Bu anlamda koşullar avantaj ve dezavantajları aynı anda içinde barındırmaktadır. Koşullar dezavantajlıdır çünkü en ufak bir eylemi, hak arama mücadelesini bastırmak isteyen bir devlet gerçekliği vardır ve ona karşı mücadele cephesi kendi içinde parçalı ve zayıf durumdadır. Diğer yandan süreç avantajlıdır çünkü her bir mücadele ısrarlı ve kararlı bir duruş sergilediği oranda halkın geniş kesimlerinin özlemlerine yanıt olmakta, sempatisini ve desteğini kazanmaktadır. Bu durum büyük oranda AKP karşıtlığı ile iç içe geçmiş olsa da esasta sınıfsal ve demokratik temelleri olan bir olgudur. İşçilerin kararlı mücadelesinin söz konusu sınıfsal ve demokratik olgular üzerindeki sisi dağıtması mümkündür. Birçok tarihsel deneyimden de bilmekteyiz ki işçi sınıfı mücadelesinin böyle bir doğası vardır ve sınıfın birleştirici özelliği tartışmasızdır.

Devleti yöneten güç, CHP’ye karşı politikaları bakımından bu grevler karşısında kontrollü bir tutum benimsemiş olsa da tüm işçiler bilmektedir ki grev yasaklama tehdidi Demokles’in kılıcı gibi işçilere karşı kullanılmıştır. Dahası polisin grev alanları üzerinde kurduğu baskı CHP’li belediyelerde de olsa devleti yöneten güçlerin işçi hareketinin gelişmesinden duyduğu korkunun ifadesidir. Açık ki grevlerin gelişme göstermesi ve başarıya ulaşması hâkim sınıfların tüm kesimlerinin istemediği bir şeydi. Çünkü sınıfın başarılı deneyimlerinin konfederasyon fark etmeksizin başta belediye işçileri olmak üzere işçi sınıfının bütününde bir hareketlenmeye yol açabileceğini bilirler.

İyi bir strateji ve plan, tüm bu tablo-

Diğer belediyelerde grevlerin hayata geçirilmemesi bu birikimi azaltsa da aylardır devam eden toplu sözleşme süreci işçilerin mücadelesinde birçok denklemin kavranmasında işlev görmüştür. Bugün grev sürecinin ardından bir hayal kırıklığı ve yorgunluk vardır ancak buna yol açan nedenler bilince çıkarılarak daha doğru ve planlı bir sürecin adımları atılmak zorundadır. Her durumda sendikal örgütlülük korunmalı, moral bozuklukları ve dağınlıkların önüne geçilmeli ve grevi ayakta tutan, ona öncülük eden işçi ve temsilcilerle sınıf sendikacılığı ekseninde yeni bir sendikal sürecin adımları atılmalıdır.

nun; ekonomik-siyasi ve toplumsal koşulların, işçi sınıfı ve sendikalara dönük hâkim kliklerin politikalarının, sendika bürokrasilerinin, şube, temsilci ve işçilerin ve aynı zamanda toplumsal dinamiklerin durumunun analizine ve oynayacakları rolün tespitine dayanmak zorundadır. Sınıf bilinçli işçiler, grev silahını bir mücadele stratejisine dayanarak, her bir aşamayı planlayarak ve o silahı en başta nereye doğrultacağını bilerek hareket etmek zorundadır. Veciz bir sözle ifade etmek gerekirse; silahlara kumanda etmesi gereken siyaset olmalıdır. Doğru siyaset yoksa silahlar etkisizdir. Konumuz özgülünde bu, sınıfın bilinçli siyasetidir.

BELEDİYE PATRONLARI ÖRGÜTLÜ, İŞÇİLER DAHA FAZLA ÖRGÜTLÜ OLMALI

CHP'nin özellikle son yerel seçimlerden sonra başta belediyeler/kamu alanı üzere sendikal alana dair geliştirdiği stratejinin üst akli ve üst örgütü SODEMSEN'dir. İşçi sendikalarından gelme yönetici kadroların varlığı; sendikal alan, bu alandaki yapılar, gelenekler, işçilerin hareketinin gelişim yönleri ve TİS/grev gibi süreçlere dair, karşıt sınıfın hizmetinde bir birikim ve deneyim demektir. Küçümsenmemeli, daha donanımlı bir kararlılıkla karşısında durulmalıdır. Bunun için de sınıfın tarihsel birikimi ve kolektif gücü açığa çıkarılmalıdır.

SODEMSEN'i, İBB'nin ve CHP'li belediyelerin grev kırılcılığı; onlara bağlı çetevari oluşumların saldırıları; Kaf-tancıoğlu, Ağbaba, İmamoğlu gibi sendikal alanı dizayn politikalarında doğrudan rol üstlenen CHP kadrolarını; sosyal medya ve basında grev karşıtı oluşturulmak istenen havayı ve polis baskısını düşündüğümüzde karşımızda örgütlü ve birleşik bir sınıf gücü olduğunu daha iyi anlarız. Doğal olarak işçi sınıfının da birleşik gücünü açığa çıkarması ve daha örgütlü davranması gerekir. Genel İş'e bağlı şubeler, DİSK'e bağlı diğer sendika ve şubeler ve nihayetinde konfederasyon fark etmeksizin tüm sendikalarından işçi sınıfının ileri bölükleriyle kurulan ilişkilerin düzeyi, hazırlığı böyle bir grevde önemliydi. Aylardır bilinçli bir biçimde oyalanan grev sürecinin,

sendikalara dönük işletilen süreçle birlikte düşündüğümüzde ciddi bir hazırlık gerektirdiği açıktır. Bu yönüyle grevlerin, karşısındaki gücü ve grevin yol açacağı etkileri yeterince hesaplayamadığı söylenebilir. Dahası işçi sınıfının gücü sadece üretimden ve sendikalardan gelmez; daha doğrusu buralarla sınırlı kalmaz. Buralar işin merkezinde olmakla birlikte karşımızda daha saldırgan ve örgütlü bir güç varsa işçiler de sınıfın en geniş kesimleriyle, yoksul ve emekçilerle birleşen bir hat geliştirmek zorundadır. İşçi sınıfı, halkı oluşturan diğer sınıf ve tabakalara önderlik etme kapasitesine sahiptir ve sınıfın gücü bu özelliğinde de tanımlıdır.

GREVİN DİNAMOSU İŞÇİLERE GÖRE POLİTİKA BELİRLENMELİ

Söz konusu belediyelerdeki grev sürecinin ve şubelerin ana dinamosunu KHK ile taşeron şirketlerden belediyeye bağlı şirketlere (belediye taşeronlarına) geçirilen işçiler oluşturuyor. Bu işçiler CHP'li belediyelerin de katkısıyla Genel İş Sendikası'nda örgütlendiler. Asgari ücret seviyesinde düşük ücretler, idari ve sosyal haklarda yetersizlik, güvencesizlik, kendi iç dinamikleriyle gelişmeyen bir sendikalaşma süreci ve sendikal/örgütsel mücadeledeki yenilik bu işçileri tanımlayan temel özelliklerdir. Ücretlerinin ve haklarının yükseltilmesine dönük talepleri yakıcı, sendikal mücadeledeki istekleri heyecan vericidir. Fakat aynı zamanda doğru politikalar izlenmezse kendi içinde de kırılığandır.

Belediye işçileri içerisindeki statü, maaş ve hak farklılıkları belediye yönetimleri tarafından sürekli olarak işçi sınıfını bölmeye ve sendikaları etkisizleştirmeye karşı kullanılan bir koz durumundadır. Sınıf bilinçli bir politikanın en başta bu eşitsizlikleri ve onun yol açtığı bölünmeleri en aza çekecek bir perspektifle hareket etmesi gerekir. Toplu sözleşme süreçleri bu bakımdan daha da önemlidir. Sadece ücretlerdeki artışa dayalı bir mücadele ve işçilerin bu temelde harekete geçirilmesi, bu başarılamadığında sendikaya, greve ve mücadeleye dönük karamsarlığı ve kırılmaları

da besler. Nitekim bugünkü grevlerde olduğu gibi ücretlerde ortaya konan taleplere ulaşılamaması, işçilerde bir yenilgi havası oluşturmuş, sendika ve grev bilinçlerini sekteye uğratmıştır. Bu durumda sendika genel merkezine olan tepki, şubelere de yönelmiş ve şubeler aldıkları kararların arkasında dur(a)mayan yöneticiler olarak hedef haline gelmiştir. İşçi sınıfı örgütlülüğünü koruduğu ve geliştirdiği oranda hak elde edebilir ve hatta ilerleyen süreçte bugün elde edemediklerini, kayıplarını telafi edebilir. Grevlerde bu bilinç de eksik kalmış süreç esasta ücretlere kilitlenerek işçilerin mücadelesindeki eğitimi ve örgütlülüğün nitelik olarak güçlendirilmesi hedefi tali planda kalmıştır.

SINIF SENDİKACILIĞINI GELİŞTİREREK YENİ SÜREÇ ÖRGÜTLENMELİDİR

Sendika bürokrasisi, sınıf sendikacılığının önündeki temel engel olarak aynı zamanda sınıfın bağımsız eyleminin; bağımsız sendikacılığın da önündeki temel engeldir. Özellikle kamu sektöründe ve belli başlı stratejik işkollarında sendikal alana yapılan müdahaleler, sermayeyi/hâkim sınıfları güvende tutmanın ve işçi sınıfını kontrol etmenin vazgeçilmez bir unsurudur. Bu bir hâkim sınıf politikası ve aynı zamanda devlet politikasıdır. Bu politikanın belediyeler ayağı farklı düzen partilerine göre çeşitli özgünlükler barındırmakla birlikte amaç aynıdır. Doğal olarak belediye işçilerinin grevlerinde ve sendikal alanın bugünkü gerçekliğinde üzerinde durulması gereken en temel başlıklardan biri de bağımsız sendikacılık çizgisidir. Bu yoksa işçi sınıfının sendikal örgütleri sistemin kontrol mekanizmaları olarak işçi sınıfına sürekli olarak hayal kırıklıkları, geri düşüşler ve örgütsüzlük yaşatmaya devam edecektir.

Sınıf sendikacılığı, sınıfın siyasi özgürlüğünü yani devrimi ve proletarya iktidarını da ufkunda taşıyan bir sınıf çizgisidir. Bu sınıfsal çizgi, düşmanı olduğu sistem ve hâkim sınıfların denetim ve baskı politikalarına karşı, meşruiyetini kendi haklılığından alan bir sınıfsal duruşu ve mücadele yöntemlerini gerektirir. Sınıf mücadelesi, özelde sendikal mücadele bizimki

gibi faşizmle yönetilen ülkelerde sadece yasalarla sınırlanan bir mücadele demek değildir. Yasa koyucunun hâkim sınıflar ve devlette cisimleşen zor gücünü yönetenin de yine aynı sınıflar olduğu gerçeği, işçi sınıfı mücadelesinde fiili-meşru her türlü yol ve yöntemin kullanılması, buna uygun örgütsel formlar ortaya çıkarılması ihtiyacını ortaya çıkarır. Legal sendikalar bu mücadelenin yaygın biçimi olmakla birlikte yarı-legal ve hatta illegal sendikal ve siyasi örgütlenmeler, işçi sınıfı mücadelesinin tarihi bir gerçeği ve ihtiyacıdır. Kuşkusuz şu an tartıştığımız ana konu bu değildir. Fakat mücadele ve örgüt biçimleri sorununu hayata geçen grevler özgülünde bir yere oturtacak öncelikle "yasal grev" konusuna değinmek yararlı olacaktır. İşçilerin önemli bir bölümünde imzalar atıldıktan sonra "grevin yasalılığı" üzerinden ciddi bilinç bulanıklıkları vardı. Fiili-meşru mücadeleye dayalı deneyim ve bilinç yeterince öne çıkmıyordu. Bunun nedenleri yukarıda ortaya koyduğumuz konularda içerili durumdadır. Fakat şu unutulmamalıdır ki belediyeler, polis, çeteler ve grev kırılcılığı pratiklerinin yarattığı baskı daha ileri boyutlarıyla sınıfın karşısına gelebilir. Grev kırılcılığı ya da başka her konuda hâkim sınıfların, devletin veya belediyelerin kendi yasalarına dahi riayet etmedikleri durumda işçi sınıfının kendi mücadelesini "yasallığa" hapsedmesi büyük bir handikaptır. Bu yüzden her zaman gücünü haklılığından ve meşruiyetinden alan fiili mücadele biçimleri sınıfın temel mücadele biçimi olmak zorundadır.

Sonuç olarak önemli bir grev süreci büyük oranda sonlandı. Grev ve toplu sözleşme süreçleri işçilerin daha duyarlı olduğu ve sınıf bilincinin gelişimine ön ayak olan önemli süreçlerdir. Grev özellikle Kadıköy ve Maltepe'de önemli bir grev iradesini açığa çıkarmış, sınıf için bir birikim yaratmıştır. Diğer belediyelerde grevlerin hayata geçirilmemesi bu birikimi azaltsa da aylardır devam eden toplu sözleşme süreci işçilerin mücadelesinde birçok denklemin kavranmasında işlev görmüştür. Bugün grev sürecinin ardından bir hayal kırıklığı ve yorgunluk vardır ancak buna yol açan nedenler bilince çıkarılarak daha doğru ve planlı bir sürecin adımları atılmak zorundadır. Her durumda sendikal örgütlülük korunmalı, moral bozuklukları ve dağınlıkların önüne geçilmeli ve grevi ayakta tutan, ona öncülük eden işçi ve temsilcilerle sınıf sendikacılığı ekseninde yeni bir sendikal sürecin adımları atılmalıdır.

BİRLİKTE MÜCADELE İÇİN SOMUT VE ER

Tüm dünyada ve özelde Türkiye’de egemen sınıfların devletleri aracılığıyla gerçekleştirdikleri saldırılar ve halk kesimlerinden bu saldırılara karşı gelişen ideolojik ve politik bakımdan yetersiz ve esas olarak da bölük pörçük tepkiler birçok tartışmanın, örgütlenmenin, birleşmenin veya birlik çabasının temel konusu olmaktadır. Bunun gayet olağan ve anlaşılır bir durum olduğu şüphesizdir. Hatta bunun bir devrimci eğilim, sorumluluk bilinci içeren bir hareket olduğu da söylenmelidir. Söz konusu saldırıların niteliği ve sonuçları, daha çok da pervasızlığı bu eğilimi ve dolayısıyla hareketi değerli, yadsınamaz ve desteklenmesi kaçınılmaz kılmaktadır. Devasa ve sonuçları çok ağır olan saldırılar karşısında birleşmek, birleşmek için kafa yormamak ve örgütlenmemek kabul edilebilir bir bilinç olamaz, devrimci bir bilinç olarak tanımlanamaz.

Buna karşın “ne tür bir birlik” ve “tutarlı, varlığıyla hedefleri uyumlu bir birlik nasıl olmalıdır” soruları da aynı bilincin oluşumunda önemlidir ve söz konusu eğilim içinde mutlaka sorulmalı ve irdelenmelidir.

Ülkemizde bu içerikte bir eğilim en son Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) adı altında gündeme gelmiş bulunmaktadır. Farklı 7 kurumun imzasıyla açıklanan BMG’nin “muazzam gelişmelerin yaşanabileceği bir siyasal ve toplumsal zemin”de, belli bir faşist ittifakın azgın saldırılarının sürdüğü bir zamanda, “sol, sosyalist, devrimci, demokratik ve yurtsever güçler”in tarihi bir çağrıya yanıt vermek, zorunlu hale gelmiş bir sorumluluğu omuzlamak üzere kurulduğu açıklandı. Birliğin tanımı da bunlarla yapıldı. Bu tanımın ne derecede haklı ve yerinde olduğu hiç şüphesiz bahse konu kurumların niteliği ile açıklanabilir. Saldırılara itiraz eden, karşı koyan, direnen güçlerin bu kurumlarla ilişkisi ve bu kurumların “büyük bir toplumsal patlamaya evrilmekte” olduğunu ileri sürdükleri “parçalı mücadele gerçekliği” karşısındaki konumları ve aynı zamanda konumlanışları yapılacak açıklamanın temeli, tanımın tartışılması gereken özelliklerini oluşturuyor.

Biz bu birliğin dışında yer alan; ama birlikte hareket etmekle ilgili neredeyse hiçbir sorunu, engeli olmayan

bir yapı olarak birliğin bu özelliklerini sorun etmeye, tartışmaya gereksinim olduğunu, dolayısıyla ilgili tanımın içi boşluğunu ortaya koymak gerektiğini düşünüyoruz. “Devrim”, “cephe”, “eylem birliği” kavramlarının konu edilmediği, hatta bu kavramların üstü örtülü olarak silikleştirildiği, belirsiz kılındığı bu süreçte yapacağımız eleştirilerin birlik karşıtlığı, hatta birlik düşmanlığı olarak damgalanabileceğinin veya bir tür küçük burjuva “kendinden başkasını beğenmeme” tavrı, kibirli bir üstenci bakış açısı olarak yorumlanacağına farkındayız. Bunlara karşı söyleyebileceğimiz şudur: dönemin devrimci hareketler bakımından içerdiği olumsuzluklardan mustarip olduğumuzu kabul ediyoruz. Yanıtını veremediğimiz, karşılığını bulamadığımız sorumluluklar, görevler alabildiğine fazla. Dolayısıyla eleştirilerimizin gerisinde “yetkili” veya “yeterli” bir konumda yer aldığını düşünen kendinden menkul bir akıl bulunmuyor. Aksine yolunu genel olarak toplumsal hareketi, özel olarak devrimci ve demokratik hareketi, eylemleri, anlayışları izleyerek, tartışarak, kavramaya çalışarak bulmaya çalışan, sürecin devrimci teorisinin gerçeklikten çıkabileceğini, bu nedenle gerçekliği olabildiğince her yönüyle eleştirip devrimci teori için olanak yaratmayı amaçlayan bir akılla hareket ettiğimiz bilinmelidir.

“Devrimci fikirlerin her bakımdan baskılandığı bu süreçte iletişimin güçlü araçlarıyla yapılan propagandanın ürettiği ve neden olduğu sonuçlar komünist partilerin başarısızlıklarıyla beraber bulunduğumuz noktanın temel nedenini oluşturmaktadır.” (Partizan, 94. sayı, s. 7)

Başarısızlığın ve genel olarak zayıflığın nedenini esas olarak kendinde arayan bir tutum içinde olmakla beraber söz konusu birlik üyelerinin devrimci fikirleri, devrimci fikirlerin olmazsa olmazı olan kavramları neredeyse yok saydıklarını, tartışmaktan çekindiklerini, bu anlamda “devrimci fikirlerin baskılanması”na kuşkusuz kendi özgünlükleriyle katıldıklarını düşünüyoruz. Bu tespiti yapıyoruz; çünkü buna tanıklık ediyoruz, bunu görüyoruz, bunun gerçeklik olduğunu farkındayız. Tartışmaya zaman ve gerek olmadığı inancıyla, bunun yerine birliğin konduğu iddiasıyla ger-

çekleşen bu baskılama halihazırdaki tüm eylemlerin içinin yüzeysellik dolmasına, öznelciliğin belki de hiç olmadığı kadar derin ve görünmez bir biçimde yaygınlaşmasına neden olmaktadır. Son zamanlarda sıklıkla karşılaştığımız, daha da belirgin hale gelen tartışmama, eleştirilere yanıt vermeme veya üstünkörü yanıtlarla geçiştirme ya da tartışmaları sonuçlandırmama tavırları bu durumun somut biçimleridir. Bununla mücadele etmek bize, birlik deklarasyonunda başka bir nedenle ifade edildiği biçimiyle, “tarihin bir çağrısı”dır. Neden “tarihi bir çağrı”dır? Çünkü bilimsel “devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz” tezinin savunucuları olarak tarihin bugününde devrimci teorisinin devrimci hareketin önündeki temel sorun olduğunu ileri sürüyoruz. Salt “devrimci” olmakla veya “sol, sosyalist, devrimci, demokratik ve yurtsever güçler” olmakla bu temel sorunun çözüldüğü ya da aşılacağı ileri sürülemez; hatta sürülmemelidir. Hayal kırıklıklarına yol açan yaklaşımlardan birinin “olmadığı halde öyle görünmek” ve bu nedenle beklentiye karşılıksız bırakmak olduğu unutulmamalı. Devrimci teorisinin, yani MLM’nin somut koşullardaki üretiminin devrimci hareketin önündeki temel sorun olduğu gerçeğine gözünü kapatan bir yürüyüş veya, konumuz özgülünde, bir birlik hayal kırıklığı yaratmaktan kurtulamaz, bugüne kadar yaşanan da sonuç olarak budur. Uluslararası düzlemde Çıpras liderliğindeki Syriza veya Subcomandante Marcos liderliğindeki Zapataistler, hatta daha ileri hamleler yapmış olmakla beraber MLM’nin iktidarı almak konusundaki temel ilkesini yadsıyan ve sınıf işbirliğine boyun eğen NKP bu hayal kırıklıklarının akılda kalan örnekleridir. Dönüp dolaşip aynı hataları, hatta politik suçları işleyen herhangi bir anlayışın bugün “muazzam gelişmelerin yaşanabileceği bir siyasal ve toplumsal zemin”de devrimci bir güç yaratabileceği söylenebilir mi?

Birlik “Türkiye ve Kürdistan’daki devrimci, sol, sosyalist, demokratik, yurtsever güçler”in önlerine çıkan bir sorumluluğu omuzlamak zorunda olduklarını, bu sorumluluğun “tüm itiraz ve direnişleri ortak mücadele nehrinde buluşturmak” olduğunu ileri sürüyor.

Yüzeysel bir bakışla “ortak mücadele nehrinde buluşma” isteğinin karşı çıkılmaz bir doğru istek olduğu söylenebilir rahatlıkla. Ne var ki sorun bu buluşmanın hangi doğrultuda ve hangi zeminde olacağı biçiminde olduğunda birlik bize hiçbir şey söylemiyor. Söylediği sadece “dayanışma”, “ortaklaşma”, “yan yana gelme”, “birleşik mücadele dışında seçeneksiz olma” gibi sözlerden ibaret. Birlik kendi varlığının gerekçesi olarak sunduğu kitlesel süreçlerle olan ilişkisini dahi hiç tartışma konusu yapmıyor. Bu

kitlesel süreçlerin neden kendilerine rağmen var olduğu, hatta neden kendilerini dışlar nitelikte olduğu birlik için bir problem bile değil! Kendisini bu hareketleri birleştirecek, faşizme karşı yöneltecek bir güç birliği olarak tanımlama cüretini göstermekle önmüze berrak bir yol koymasını beklediğimiz birlik “biz buradayız, çağrınıza kulak verdik ve ortaya çıktık” demekten başka hiçbir şey demiyor! Peki ama siz, her biriniz zaten bu tarihi çağrıya yanıt olmak üzere var olmadınız mı? Yıllardır bu çağrıya yanıt olmak üzere politikalar belirleyip hareket etmiyor muydunuz? Faşizm ne ilk kez saldırıyor ne de yepyeni bir saldırı anlayışıyla hareket ediyor. Aksine faşizm zaten egemen sınıfların zayıflamaları durumunda, demokrasinin ilkeleri düzen için egemen sınıflarca sürdürülemez derecede ağırlaştığında kaçınılmaz olarak gündeme gelen, bizimki gibi ülkelerde ise emperyalizm şartlarında ulusal burjuvazinin, anlaşılır olsun diye günümüzde sık kullanılan bir kavramı yeğlersek, yerli burjuvazinin sürekli zayıflığından

ERİŞİLEBİLİR HEDEFLER ORTAYA KOYALIM

kaynaklı sürekli gündemde olan bir yönetim biçimidir. Bunun karşısında yıllardır varlığını sürdüren bahse konu birlik üyelerinin şimdi “yeni bir eşik” diyerek BMG’yi öne sürmeleri, faşizmi yıkacağı iddiasıyla ilgili hareketten bir “ilk adım” gibi söz etmeleri bir şeylerin ters yürütüldüğünün göstergesi olmalıdır. Eğer söylediklerine inanmamızı istiyorlarsa, bizi de ikna edeceklerse bu tersliği açıklamalıdır. Faşizme karşı muzaffer yürüyüşün ancak “birlikçilik” ile olanaklı olduğunu kavradıklarını söyleyenler

Şimdi “aynı” HDK’nin bazı bileşenleri nasıl olduysa HDK’ye rağmen, tuhaf ama anlaşılır bir biçimde aynı zeminde birleşme, ortaklaşma, yan yana gelme, ortak mücadele nehrinde buluşma çağrısı yapıyor. Birlik üyeleri “bir şeylerin baştan yanlış kavrandığı”nı somut olarak gösteren bu durumu bile yadırgamıyor!

Sorun hangi doğrultuda ve hangi zeminde birlik yaratılacağıdır. Var olan ve faşizme karşıtlık içeren her itirazla, direnişle dayanışma içinde olmak için böyle bir birliğe neden gerek olsun ki? Bu itiraz ve direnişlerin birleşmemesinin nedeni onlara böyle bir çağrının yapılmıyor olması mıdır? “Bir araya gelemeyen güçler” görüntüsü verilmesi midir? Somut bir direnişin yanında olmak için veya bir direnişin başka bir direnişle bağını kurmak için bu 7 kurumun bir araya gelmesi mi gerekiyordu?

Açık ki burada yanıtlanmamış sorular var, ortaya konmamış sorunlar söz konusu. Denebilir ki önce bir araya gelmeyi başaralım, ardından çözümler de ortaya konacaktır. Fakat bu 7 kurumun da var olma gerekçeleri zaten burada konu ettiğimiz belli soruları yanıtlamış ve kendi çözümlerini oluşturmuş olmaları değil midir? Aynı sorular sorulup “birlik”te yeni cevaplar mı verilmektedir?

Deklarasyonun son kısmında birliğin şiarlarını görüyoruz. Bu şiarlar birliğin neleri amaçladığını gösteriyor. Bunlara bakıp birliğin ne derecede somut, erişilebilir, gerçekçi amaçlarla kurulduğunu çözümlenmek olanaklı. Daha başlangıçta işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin özgürlüğü için faşizme karşı birleşmekten, örgütlenmekten ve mücadeleyi yükseltmekten söz edildiğini okuyoruz. Böylesine büyük bir hedef için bir araya gelmek hiç de basit değildir. Fakat belirlenen hedefle ortaya konan biçim arasındaki korkunç fark bize bir şeylerin gerçekten önemsenmediğini, basite alındığını düşündürüyor. Faşizm kavramının içeriği dahi ilgili yapıların birliği bakımından sorunlu olabileceken birliğin şiar temelinde bu konuda birleşmiş olması en azından düşündürücüdür. Örneğin eğer faşizm bütün bir devlet

ise buna karşı devrim stratejiniz nedir? Faşizme karşı mücadeleyi bir araya gelerek mi ve tüm kitlesel itirazları ve direnişleri ortak mücadele nehrinde birleştirerek mi başarıya ulaştıracaksınız? İşçilerin ve emekçilerin ve tüm ezilenlerin özgürlüğü gibi bir hedef devrimsiz olanaksız olduğuna göre birlik nasıl bir stratejik ortaklık üretebilmiştir? Dahası üretildiği imajı veren bu stratejiye rağmen neden ilgili yapılar “bağımsız varlıkları”nı sürdürüyorlar? Hedefle araç arasındaki bu açık uçuruma karşın hiçbir şey söylenmemeye devam edilmesi bir samimiyet sorununa veya en basitinden devrimin ciddi derecede küçümsendiğine işaret değil midir?

“Kürt ulusunun ve tüm halkların, inançların özgürlüğü için” ne yapılacaktır? Ezilen bir ulusun özgürlüğünden ne anlıyoruz? Halkların özgürlüğü ile inançların özgürlüğü hangi nedenlerle ve nasıl aynı sürecin konusu olabilmektedir? Bu soruların gündemleştirdiği yerde ilgili 7 kurum da dahil olmak üzere bu sorulara aynı yanıt veremez; veriyorlarsa eğer aralarında hiçbir fark kalmamıştır: Böyleyse eğer kimler aldatılmaktadır diye yeniden sormak gerekecek!

Her bir hedef tartışılabilir; ama sadece şuna dikkat çekmekle yetinelim: Şiarlar arasında nitelik bakımından ciddi farklar bulunuyor. Devrimle olanaklı olanlarla günümüzün somut, erişilebilir hedefleri birliğin nedeni durumunda. Karyum, KHK ve OHAL uygulamalarına son vermek mesela bir devrimi gerektirmeyen, günümüzün somut hedeflerinden biridir. Kadın katliamlarına ve nefret suçlarına karşı mücadele de, bu anlamda bu saldırılara dur demek de demokratik mücadelenin bir parçasıdır; bunlar için devrimi hedeflemek, iktidarı ele geçirmek gerekmiyor; aktif olarak bu mücadelenin içinde olmak, somut olaylar karşısında süreklilik içeren örgütlenmelerle ve şiarlarla, hedef büyütür bir araya gelmek yeterlidir; şimdiye kadarki seyir böyleydi ve böyle olduğu için de belirgin bir farkındalık bilinci oluştu... Bu gibi şiarların yanında örneğin “sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı hep bera-

ber inşa etmek”ten söz etmek aslında ne yaptığının, ne olduğunun farkında olmamaktır. “Hep beraber” derken kimleri kastediyorsunuz? Aranızda komünizm mücadelesi bakımından hiçbir fark olmadığını veya kalmadığını mı iddia ediyorsunuz? Madem bu derecede “hep beraber” olabildiniz bunun somut örgütlenmesinin BMG’den fazlası olması gerekmez miydi? Elbette bu soruların yanıtı aranızda temel ilkeler bakımından, temel teori bakımından, ideolojik konumlanış bakımından ciddi ve uzlaşmaz farkların olduğunu içerecektir. Birliğin bunları sorun etmemesine dayalı karakteri kuşkusuz bir olgunluk ölçütü olarak yorumlanabilir; ama hedefler arasındaki bu nitel farklar da birliğin yüzeysel bir birlik olduğunun göstergesidir.

BİZİM ÖNERİMİZ NEDİR O HALDE?

“İktidar karşıtı, düzen dışı güçler olarak somut, ulaşılabilir hedeflerle gene somut ve devrimci demokratik içerikli eylemlerin, direnişlerin yanında olabildiğince birlikte hareket etmek; bunu yaparken düzen içi, reformist akımlarla ve tüm benzeri kesimlerle ve kişilerle ortaklaşma anlayışını da yadsımamak.” İşte gereksiz, kendinde yanlış anlayışlar ve sözde büyük hedefler barındıran “birleşik mücadele güçleri” adı altında bile olsa bizim tüm devrimci ve demokratlarla bir araya gelme anlayışımızın temeli bundan ibarettir. Bunun ötesinde iddialar ileri sürmek, büyük çağrılara imza atmak olsa olsa yeni hayal kırıklıklarının kapısını aralayacaktır. Mütevazı ve kitlelerin kendiliğinden eylemine, hareketine önderliği ciddiye alan, bu anlamda devrimi stratejik düzeyde kavrayan, birliği nihayet sınıf mücadelesinin uzlaşmaz karakterinin sonuna kadar sürdürülmesi içinde yakalamayı hedefleyen bir bakış açısına sahip olmayı savunuyoruz. Olabilecek her kesimle birleşmek ve birlik içinde de mücadeleden ödün vermemek temel ilkesiyle mevcut ve oportünizmi en kaba biçimlerini bile reddetmeyi başaramayan birlik anlayışıyla hesaplaşmak, tartışmak ve kitleleri bu yolla aydınlatmakla sorumluyuz. Bizim algıladığımız “tarihi çağrı” budur!

kendi varlıklarının bu birliği şimdiye kadar nasıl dışlamış olduğunu ortaya koymalıydılar. Bu bir özleştirme ile başlamalıyken görüyoruz ki yeni bir eşikten, sürecin geliştirdiği yeni bir hat-tan, birliğin her şeyden önce geldiği yeni bir durumdan söz ediliyor! Oysa gerçeklik bu birliğin her bir üyesinin kendisiyle ciddi bir hesaplaşma içine girmesi gerektiği hakkında yıllardır bir çağrı yapmaktadır. Bu çağrı “birlik” çağrısı olmaktan önce “birleşilecek gerçek bir devrimci zemin yaratma” çağrısıdır, yani bir devrimci teori, bir devrim teorisi, bir devrim anlayışı yaratma ve örgütlenme çağrısıdır.

HDK oluştuğunda bu birlik çabası gene vardı. Onun özgünlüğü kitleleri sürecin gerçek öznesi olarak anlama eğilimiydi. 7 veya daha çok sol, sosyalist, devrimci, demokrat ve yurtsever gücün birliğinden ibaret olmayan, hatta bundan çok farklı olarak kitlesel yapıları bir araya getiren ve dolayısıyla somut örgütlenmeler, hedefler, istemler ve dolayısıyla eylemler içeren bir yapı olarak ortaya konmuştu HDK.

KOLEKTİF DOĞRULTU

"Sağlığımız, Geleceğimiz İçin Sınavda Yokuz"

Koronavirüs salgını emekçilere, halka, kadınlara ve gençliğe dönük saldırı politikalarının gerekçesi haline getiren egemenler; pandemi krizi süresince bir dizi uygulama, yasak ve kısıtlamayı kendi çıkarları doğrultusunda hayata geçirdiler. Salgın fırsatçılığını; kitle eylemlerini yasaklamakla, işçilerin kazanılmış haklarını gasp etmekle, gençliği anti-demokratik uygulama ve politikaların cenderesi içerisine sokmakla gösteren hakim sınıflar, bu süreç içerisinde biriken öfkenin ve isyanın da hedefi oldular. Bu tepkilerden kuşkusuz en önemlisi ve yüksek sesli eğitim alanında dillendiriliyor. Salgının başladığı Mart 2020 tarihinden bu yana eğitim-öğretimin büyük bir bölümü uzaktan yapıldı. Üniversiteler kesintisiz kapatıldı, lise ve ilköğretimde ise dersler, önemli oranda uzaktan EBA platformu üzerinden gerçekleştirildi. Tüm bu uygulamalar sürerken MEB, salgının seyrine bağlı olarak yüz yüze eğitime geçilebileceğine dair ilk günlerden demeçler vermişti.

Salgın krizi boyunca lise ve ilkokullarda EBA platformuna erişim sorunundan müfredat içeriğine uzanan bir dizi sorun hakim sınıf temsilcilerinin "başarı" demeçlerine karşın teşhir olmuş ve buna gösterilen tepkiler "Z Kuşağı" tartışmalarını da beraberinde getirdi. Tüm bu tartışmalar sürerken Eğitim Bakanı Ziya Selçuk yaptığı açıklama ile koronavirüs (Covid-19) salgını nedeniyle ara verilen yüz yüze sınavların Mart ayı itibarıyla başlayacağını duyurdu. Açıklamanın hemen sonrasında bakana tepkiler yoğunlaşırken Twitter üzerinden yaptığı açıklamada "Sevgili gençler emin olun sesinizi duyuyorum ve paylaşımlarınızı okuyorum. Biz salgın döneminde kararlarımızı, eğitimcilerle ve hekimlerle birlikte oluşturuyoruz. Salgının seyrini günlük izliyoruz. Neyin riskli, neyin gerekli olduğu konusunda verilere dayalı olarak ortak görüş geliştiriyoruz. Bu görüşmeler neticesinde, köy okullarımız ve ana okullarımız yüz yüze eğitime çoktan başladı" ifadelerini kullandı. Ancak bakanın bu ifadeleri özellikle lise gençliği için yeterli olmadı. Çünkü yüz yüze sınavların yapılacağı okullarda yeterli önlemler alınmamış ve sınava girecek hocalar da dahil öğrenciler aşılammıştı. 1 Mart günü R.T Erdoğan yaptığı açıklamayla, düşük ve orta riskli şehirlerde örgün eğitimin başlayacağını, riskli ve yüksek riskli şehirlerde ise yüz yüze

sınavların gerçekleştirileceğini duyurdu. Salgını hafif geçiren ancak taşıyıcı olarak en risk oluşturan yaş grubunda olan liseliler bu aşamada yüz yüze sınavların olmasına karşı seslerini başta sosyal medya olmak üzere değişik medya mecralarında gösterdiler.

"ZİYASIZ", SINAVSIZ EĞİTİM!

Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un "Sınavlarınızda bugün yapılacak bir ertelemeye yakın zamanda çalışma yükünüzü daha fazla arttıracaktır. Bizim de durumunuzu tespit edip ihtiyaçlarınıza

takvimi muğlaklığını korurken, liselerde bir yandan 12. sınıflar için yüz yüze eğitime geçilmesi, diğer yandan hızla 9., 10. ve 11. sınıflarda sınavların yüz yüze yapılmaya başlanacak olmasının okul nüfusunun artmasına ve hareketlenmesine yol açacağını vurgulayarak izlenmesi gereken yol haritasını şu taleplerle belirtti: "1- Eğitim emekçilerine aşı yapılmasına gecikmeksizin bir an önce başlanmalıdır. 2- Okulların ne zaman açılacağı, aşı takvimi, telafi programlarının kapsamı ve niteliği, okul içinde salgınla

uygulanan bu politikalar "dindar" nesil yaratma projesine önemli oranda su taşımaktadır. Bu süreçte rekabete dayalı sınav sistemi onlarca kez değiştirildi, müfredat alabildiğine gericileştirildi, İmam Hatip okullarının sayıları her geçen gün artırılarak öğrenciler bu okullara gitmek zorunda bırakıldı, meslek liseleri komprador kapitalizme ucuz iş gücünün rezervi haline getirildi, cinsiyetçi söylem ve uygulamalarla okullardan başlayan erkek egemen anlayış kurumsallaştırıldı, bilimsellikten uzak idealist yöntemin hakim olduğu niteliksiz ve gericici eğitim daha da derinleştirildi. Tüm bu uygulama ve politikalarla donatılan eğitim tezgahı salgınla da birleşerek halk gençliğinin geleceksizliğini daha da derinleştirdi.

Bugün "Z Kuşağı" denilerek küçümşenen, yarının sahipleri liseli gençliği kendi hakim ideolojilerinin ekletisi durumuna getiremeyen egemenlerin taleplerine kulak tıkayarak, tepkilerini görmezden gelerek şimdilik rahatladıklarını düşünüyor. Ancak bu öfke ve isyan örgütlü bir güce dönüştüğünde tehlike çanları onlar için çalmaya başlayacaktır.

SOKAĞA, EYLEME ÖZGÜRLEŞMEYE!

Gezi İsyanı'ndan sonra faşizmin sokaklardaki hak arama mücadelesine dönük özel saldırı politikaları adım adım yüzünü sokağa dönen gençliği daha sınırlı tepkilere itmişti. "Z Kuşağı" diye tabir edilen yaş kuşağı da tam da bu sürecin içerisinde bilinç ve kavrayışı şekillenen bir kesime tekabül etmektedir. Bundandır ki sisteme duydukları tepki ve isyan daha çok kendisini sosyal-medya ile sınırlamaktadır. Bu yeterli midir? Elbette ki değildir. Sosyal-medya ve kitle iletişim araçları, yaşamın bir parçası, yansımaları ise sosyal-medyadaki tepki de yaşamda öfkeye ve yıkıcılığa dönüşmelidir. Tüm bu yoğun politik iklimde örgütsüz, dağınık ve yönsüz bir gençlik yaratılmak istenmektedir. Alabildiğine bireycilik aşılana, bireyin kurtuluşunun istendiği bu koşullarda hâkim olması gereken düşün, toplumsal kurtuluşu sağlayacak örgütlü bir mücadeleden geçmektedir. Egemenlerin sosyal medyaya bu denli saldırması, sanal dünyayla etkisi yayılacak olan öfke ve isyanın korkusudur. Tam da burada egemenleri korkularıyla yüzleştirmeli; sisteme tepkimizi örgütlenerek ve eyleme geçerek göstermeliyiz.

uygun destekleme programları tasarlamamızı engelleyecektir. Gelecek yıllara sorun biriktirmemek için zamanında çalışmak bu yüzden çok kritik" açıklamasına karşı liseliler, #Ziyasiz-SinavsizEgitim, #TurkishStudentsLivesMetter, #ZKuşağıUnutmaz gibi hashtaglerde buluştular. Bu kez daha örgütlü ve organize bir şekilde tepkilerini dile getiren liseliler özellikle #TurkishStudentsLivesMetter tag'ini dünya gündeminde ilk sıraya yükselttiler. Eşitsiz, rekabetçi ve paralı eğitim sistemi ile zaten yarış atlarına döndürülen, gericici eğitim müfredatıyla egemenlerin yarınlarının güvencesi olarak dizayn edilmeye çalışılan lise gençliğinin pandemide ve yasaklarda da dinmeyen tepkilerini "Sınavlarla bizi yarıştıyorsunuz. Yarışmak istemiyoruz. Sağlığımız, geleceğimiz için sınavda yokuz" sözleriyle ifade ettiler.

Yeterli önlemlerin alınmadığı ve salgının etkilerinin sürdüğü koşullarda liselerde yüz yüze sınavların başlamasını demokratik kitle örgütleri, meslek örgütleri ve sendikalarca da doğru bulunmuyor. Eğitim-Sen, (Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası) aşı

mücadele ve benzeri konulardaki karar süreçlerine, eğitim bileşenlerinin ve onların demokratik örgütlerinin katılımı ile sağlanmalıdır. 3- Liselerde birinci dönem yapılamayan sınavların yapılması kararı iptal edilmeli ve bu sınavlar yüz yüze eğitime geçildiğinde mutlaka telafi programı yapılarak gerçekleştirilmelidir."

EĞİTİM SİSTEMİNİN DURUMU VE NİTELİĞİNE KISA BİR BAKIŞ

Liseli gençliğin yüz yüze sınavlarla dile getirdiği tepkileri aslında bir bütün yap-boza dönüştürülen ve egemenlerin çıkarları doğrultusunda dizayn edilen eğitim sistemine de yönelmektedir. Halk gençliği nezdinde eğitim, erişilmez ve eşitsizken neoliberal politikalarla beraber zaten paralı olan eğitimin alabildiğine piyasalaştırıldı. AKP'li yıllarda bu politikalara hız verilmesi ile eğitim tam anlamıyla kâr ve rant alanına dönüştürülmüştür. Parası olanlar özel okullarda "nitelikli" eğitime ulaştığı ve düzen içerisinde kendine "tatlı" bir gelecek kurabildiği bir gerçeklik söz konusudur. Liseler de de 4+4'lerle

164. Yılında Selam Olsun 8 Mart'ın Kızıl Şiarına! Selam Olsun 8 Mart'ı Yaratan ve Yaşatanlara!

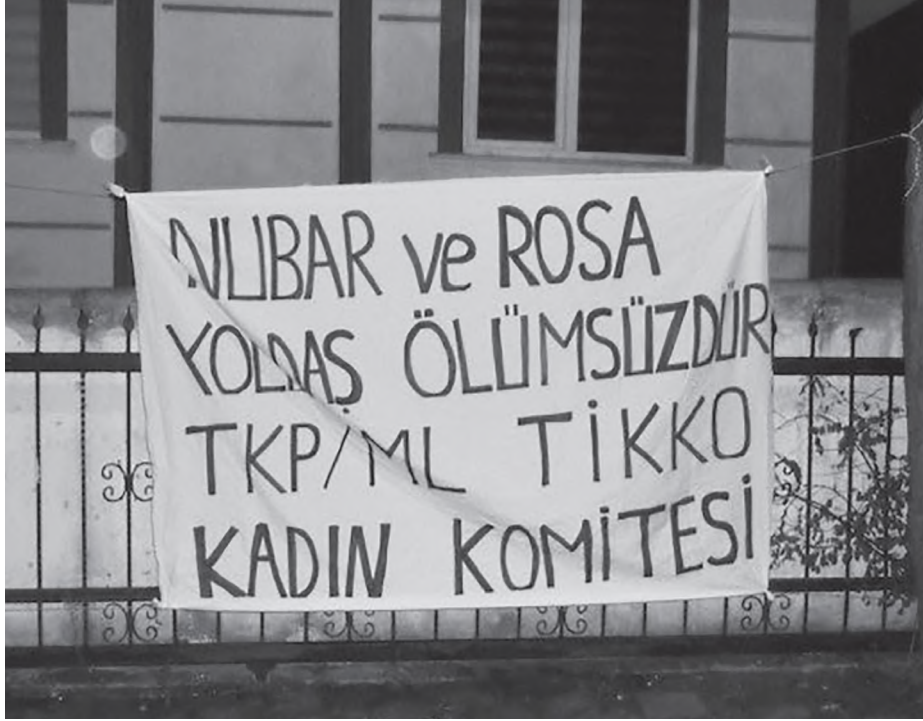
HABER MERKEZİ- ikk-online8.net sitesinde yer alan habere göre 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle TKP/ML Kadın Komitesi tarafından bir açıklama yayımlandı. Açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Ağır bedeller ödediğimiz, ölümsüzlerimizin destansı direnişleriyle geçmiş bir mücadele yılını ardımıza alıp yarına ve geleceğe ilerlerken bahara müjde 8 Mart'ı kızılaştırın direniş gününü karşılıyoruz. 1857'de New York'ta tekstil fabrikasında çalışan kırk bin işçinin fabrikaya kilitlendiği, içlerinden 129 işçinin yakıldığı bu direniş, dünya işçi sınıfı için bir isyana dönüşmüş bu isyan dalga dalga gelişirken, nesilden nesile aktarılmış, sınıf mücadelesiyle bugüne taşınmıştır. Bu isyan, işçi sınıfına bırakılmış tarihi bir mirastır. Kadınlar ise devraldıkları bu mirasla sınıfın binlerce yıllık öfkelerini yüklenmiş, mücadele ve direnişlerini ilmek ilmek örmüş, tırnakları ile tarihe kazımışlardır. Bu bilinçle işçi ve emekçi kadınların nasırlı elleri, isyancı ruhlarıyla kuşandıkları öfkelerini, sınıf kinlerini selamlıyoruz. Tüm işçi ve emekçi kadınların "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" kutluyoruz.

Kadınların binlerce yıldır maruz bırakıldıkları sömürüye karşı kuşanmak zorunda olduğu bu isyan, büyüterek gelişmekte, Polonya'dan Arjantin'e, Ortadoğu'dan Uzak Asya'ya, Rojava'dan Türkiye'ye Meksika'dan Şili'ye dünyanın dört bir yanında serpilmektedir. Kadın cinayetlerine, kürtaj yasalarına, nafaka yasalarına, işsizliğe, açlığa, yoksulluğa, sınıfsal, ulusal ve cinsel her türlü baskı ve sömürüye karşı çeşitli biçimler alarak şekillenen eylemlerde kadınlar bu tarihsel isyanını haykırıp, bin yıllardır sırtına yüklenmiş olan kadın kimliğini parçalama iradesiyle mücadeleyi sürdürüyor.

Rosa ve Asmin yoldaş şahsında kadınların sınıf savaşında nasıl konumlanması gerektiği ise kan ve can bedeli öğreniliyor/öğretiliyor. Rosa ve Asmin yoldaşların

beynimizde bir şimşek gibi çakan "kimse karanlığa uyanmasın" sözleri rehberimiz, "sabahlara güneş olma" andımızdır. Yemin eder gibi yaşayan, and içer gibi toprağa düşen ölümsüzlerimiz, sadece 8 Mart'ı değil anı, günü, yarını, baharı, geleceği nasıl çelik bir iradeyle, demir disiplinle, umut ve coşku ile karşılamamız gerektiğini bize anlatıyor. Bu bilinçle 8 Mart'ı karşılıyor, bu kavrayışla baharlara hazırlanıyoruz.

GÖĞÜN YARISI, MÜCADELENİN İSYANCILARI, KADINLAR!

Köreltilmiş yaşamı, çileyle yoğrulmuş bir ömrü, hiç yaşanmamış gibi silinmiş bir tarihi dayatırken egemenler, sabretmeyi, kabul etmeyi, susmayı, sinmeyi kadının kimliği haline getirmek istiyorlar. Hakim sınıflar, tüm zor aygıtlarını kullanarak kadınların kimliğini, emeğini, bedenini yani tüm varlığını parçalayarak, hiçleştiriyorlar. Tarihsel sınıf kinimizi zor yoluyla bastırabileceklerini sanıyorlar. İsyanimız bir volkan gibi patladığında bir kere daha sonlarından kaçamayacaklarını anlayacaklar.

Özgür insan olmanın birinci kuralını Rosa Luxemburg, "Özgür insan, başka her türlü karar verme imkanı olan insandır" diye açıklıyordu. Kadınların tüm karar haklarının, erkek egemen burjuva feodal sistem için baskılandığı koşullarda özgürlüğümüzü kazanmak; insanlığımızı kazanmakla eşit.

Kadının özgürleşmesi sorunu tüm insanlığın özgürleşmesi sorunu ile bu sebeple kopmaz bağlarla bağlıdır. Clara Zetkin, şöyle sesleniyor hepimize; "Uyanın, harekete geçin, savaşın! Bugünkü büyük tarihi durum sizleri cesaretsiz bulmasın. Dünün bilinmeyen milyonlarca köle kadınları, bugünün savaşçıları meydana çıkın ve ileri yürüyün!" Bu çağrı 8 Mart'ın 164. yılında kadınlara, işçilere, köylülere, emekçilere, gençlere, LGBTİ+laradır.

büyük irade ve nitelik kazandırıyor, her militan ve kadromuz gözlerinin Asmin'in gözleri olduğunu, ellerinin Rosa'nın elleri olduğunu unutmamalıdır. Bilinci Nubar'dan, inancı Özgürden, kararlılığı Şerzan ve Muharrem'den, adanmışlığı Deniz'den, coşkuyu Rosa'dan, sorumluluğu Asmin'den alarak adımlarımızı daha sağlam atalım, yürüyüşümüzü hızlandıralım. 8 Mart coşkusu tüm kadrolarımızı sararken çalışmalarımızı bu cüretle örgütleyelim.

Bizler Beritan, Zilan, ve Sakine'den aldığımız güçle, Ekin Van, Avesta Xabur ve Arin Mirkan'dan aldığımız inancı harmanlamasını bilerek Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik talebini en güçlü şekilde haykıracağız. Berna ve Yeliz'in cesaretini sınıf mücadelesinin amasız direniş alanlarına taşıyalım. Sabo'nun ideallerine kan olalım, can olalım. Ulusal ve Devrimci mücadelenin yiğit kadınlarını partimizin Komünist çizgisinde yaşatalım.

"Faşizm parça parça edilip yere serilmeden aramızdan hiç kimse dinlenme ve mola verme hakkına sahip değildir!" durup dinlenmeden azimle çalışalım, "Dünden çok daha iyi olacak yarın!" bu bilinçle Barbara, Ayfer ve Nergiz yoldaşlardan Beş Kızıl Karanfilimize, Gamzegül, Hatayi ve Esrin yoldaşlardan Hasret ve Gül yoldaşa ilk ölümsüzleşen kadın yoldaşımız Meral Yakar'dan son ölümsüzleşen kadın yoldaşlarımız Rosa ve Asmin yoldaşlara ideallerini gerçek kılıncaya kadar savaşma yeminimizi 8 Mart'ın 164. Yılında da yineliyoruz.

Tüm işçi ve emekçi kadınları partimiz saflarında örgütlenmeye, mücadeleye çağırıyoruz. Bir kez daha işçi ve emekçi kadınların mücadele ve direniş günlerini kutluyor, kadınları isyanı kuşanmaya, binlerce yıllık öfkelerini giyip üzerlerine sokakları, meydanları doldurmaya çağırıyoruz.

MART 2021

TKP/ML KADIN KOMİTESİ

Ezilen, yok sayılan, sömürülen tüm sınıf katmanlarıdır. Bu çağrının sahibi partimiz, şiarı ölümsüzlerimiz, teminatı bugünün proleter devrimcileri, adresi tüm yıkıcı gücüyle kitlelerdir. Bu çağrı 8 Mart'ın sloganı, yarının kaçınılmaz sonu olacaktır.

(...)

Yoldaşlar,

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, işçi sınıfı mücadelesinin tarihsel bilinci ve parçasıdır. 8 Mart bu bilinçle tüm kadrolarımızca kavranmalı tüm çalışmalarımız bu bilinçle ele alınmalıdır. 8 Mart'ın erkek egemen, burjuva-feodal anlayışlarla içinin boşaltılmasına, kadın kitlelerinin bilincinin bulandırılmasına izin vermeyelim. Sistemin iki yüzlülüğünü 8 Mart özgülünde de yere serelim.

Yoldaşlar, Nubar, Rosa, Özgür, Asmin, Muharrem, Deniz ve Şerzan yoldaşların kaybı her çalışmamıza

ÇEVRE SORUNU ÜZERİNE..

Çevre Mücadelesine Katılmak Devrimci Sorumluluktur! -III

Ülkenin dört bir yanı talanın olumsuz sürecini deneyimlemiştir. Yükselen tepkiye egemenlerin cevabı her zamanki gibi olmuştur. 12 Eylül cuntasının başı Kenan Evren, Çernobil Nükleer Santrali patlamasının etkilerine önlem almak yerine "Azıcık radyasyon kemiklere yararlıdır" derken, dönemin bürokratlarının çay içerek halkı ikna etme çabası ile cumhurbaşkanının Akkuyu Nükleer Santrali'nin tehlikesine dikkat çekenlere "Uçaklara biniyoruz değil mi? Elimizde yüzde yüz garanti var mı? Her şey başımıza gelir. Buna rağmen uçaklar da düşüyor, düşmez diye bir şey yok. Kaza yapıyor diye araca, uçaklara binmeyecek miyiz?" demesi geçmişle günümüz arasında "halk sağlığı mı kâr mı?" denklemi kârın seçildiğini göstermiştir. Egemenlerin riyakârlıkları, yalanları halk kitleleri gerçeklerle yüzleşinceye kadar sürmüştür.

Doğalgüzelliklerinturizmeaçılmasının bölge köylülerini zenginleştireceği aldatmacasıyla rıza alan egemenler çoğu aile işletmesini ve pansiyonunu büyük otel ve tesislerle rekabete sokup ezilmelerine neden olmuştur. Barajlarla toprağını sulayacağını, iş imkânı bulacağını uman kır halkı bir kez daha hayal kırıklığını tatmıştır. Feodal güçlerin, komprador-bürokrat burjuvaların servetlerini arttırmasına rağmen daha da fakirleşen köylü, acı gerçeği görmüştür. Küçük üretici, rant projeleriyle paralel yürüyen emperyalist-neoliberal tarım politikalarının acı sonucunu ağır sonuçlar halinde deneyimlemiştir. Kullandığı kimyasallar başlangıçta ürünü arttırsa da uzun erimli verimin olumsuz etkilendiğini görmüştür. Genetiği değiştirilmiş gıda emperyalist gıda tekellerine bağımlılığı arttırmış, AB'ye uyum yasaları çerçevesinde AB emperyalist tekelleri yerli tohumu engellemiş, rant inşaatlarıyla birleşen tarım kimyasalları sağlıklı gıda krizini büyütülmüştür. Tarım üretiminde kullanılan ilaçlar, pestisit kimyasalının yüksek kullanımı kanserin belirgin yükselişine neden olmuştur. Emperyalist talan ve tarım politikaları komprador sınıflar tarafından hayata geçirilmiş, küçük üreticinin üretim olanaklarını iyice sınırlamıştır. Bu durum tarım ürünlerinin fiyatına yansımıştır. Egemen sınıf tarım ve hayvancılıkta ithalatın önünü iyice açmış, küçük üretici ürettiğini

de satamaz duruma gelmiştir. Kır üretiminin üzerindeki baskılar kendini gıda enflasyonunun artışında göstermiştir.

Rant ekonomisi kırlar gibi kentleri de etkilemiştir. İstanbul Ormanları, Ankara Atatürk Ormanı vb., kent doğası köprülerin, otoyolların kurbanı olmuştur. Kentin hava alma alanları, parklar, toplanma alanları, yeşil alanlar, kamu arazileri halkın değeri olmaktan çıkıp imar düzenlemeleriyle komprador sınıfların rant devşirme alanlarına dönüşmüştür. "Çılgın projeler" hava kirliliği değerlerini, Avrupa şehirlerinin bir hayli üzerine, "acil durum" seviyesine yükseltmiştir. Sağlıklı gıdaya erişim ve gıda ürünlerinin içeriklerinin belirsizliği, ürünleri korumak için

kullanılan kimyasallar, tarımın tasfiye edilmesiyle gündeme gelmiştir. Süpermarketler, AVM'ler ile küçük esnafın yaşam alanı daralmış, köy ürünlerinin bakkallar üzerinden şehirlere taşınması da yara almıştır.

Mevcut üretim ilişkileri, dolayısıyla bu ilişkilere dayalı bütün iktidar varlığını koruduğu sürece halk sadece daha ağır sorunlarla yüz yüze kalmayacak, yaşamın varlık koşulu doğanın yıkımına da tanıklık edecektir. İnsanlığın yıkımı doğanın yıkımıyla paralele ilerlemektedir. Bu yıkımı durdurmak ona neden olan bütün sistemin, üretimin, sınıfların yıkımı ve halkın yararına doğa ile uyumlu bir toplumsal sistem, üretim biçimi kurmak ile mümkündür. Bu yöndeki her çabayı bu yolda daha güçlü yürümek üzere önemsemek gerekir. Halkın ilerici-demokrat kesimlerinin bu yoldaki hareketinden deneyiminden öğrenmeyi bilmeliyiz. Demokratik Halk Devrimi bu

deneyimleri sosyalizme, komünizme taşıyarak gerçekleştirmenin tek yoludur. Bu yolda birleşmeliyiz.

ÜLKEMİZDEKİ EKOLOJİK MÜCADELELER

Ülkemizde ekolojik hareketler merkezi oluşumlarla değil, parçalı çevre hareketleri ekseninde gelişmektedir. Sorunun genellikle ve hatta sürekli bir biçimde yerel ile sınırlı kalması, kapitalizmin talanını tekil ve lokal algılanmasına yol açmakta, çevre yıkımının nedenlerinin değil sonuçlarının giderilmesi için çabalarla sınırlanmasına neden olmaktadır. Çevre mücadelelerine rengini veren kendiliğindenliktir. Ekolojik talanın yoğunlaştığı kırlık alanlar, çevre mücadelesinin de yoğunlaştığı yerlerdir. Kent halkı

konusu olmaktadır. Parçalı ve esasen dağınık mücadele tarzı saldırılarla başedebilmeyi olanaksız kılmakta, talanın hayata geçmesinde egemenlerin rahat hareket etmesine neden olmaktadır. Bu tarz terk edilmeli ve kapitalist sistemi özelden de ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal üretim ilişkilerini hedefleyen bir ekolojik hareket oluşturulmalı, egemenlerin ekolojik saldırıları merkezi ve ortak mücadelenin konusu haline getirilmelidir. Brezilya'daki "Topraksızlar Hareketi" güçlü bir ekonomik mücadele örneği olması bakımından incelenmeye değerdir. Bu hareket köylülerin toprak sorununu ve ekolojik taleplerini tek bir merkezi hedef doğrultusunda dile getirmesi nedeniyle politik arenada önemli bir güce sahiptir. Kitlelerin uluslararası tekellerin, komprador sınıfların Amazonlara yönelik talancı saldırılarına karşı harekete geçirebilen bu hareket kapitalizmin teşhirine ve egemenlerin ikna gücünün kırılmasına olanak yaratmıştır. Parçalı mücadelelerin merkezi bir kitle örgütüne dönüşmesi kent halkının da ekolojik sorunlara karşı kır halkıyla ortak hareketine olanak yaratmaktadır. Kentlere yönelik rantçı projeler kent halkında kabul görmemektedir. "Kanal İstanbul", 3. Köprü, Çanakkale Boğazı'na yapılmak istenen köprü, otoyollar, yeşil alanların ranta açılmaya devam etmesi kent halkının, tıpkı köylüler gibi parçalı mücadeleler vermelerine neden olmuştur. Çevre ve ekoloji hareketinin önderliklerinde yer alan reformist, anarşist ve liberal akımlar hedefin belirsiz kalmasına yol açmaktadır. Anarşistlerin anti-otoriter anlayışları, kitle örgütleriyle ortak hareketin önündeki engele dönüşmüştür. Saldırılara karşı biz komünistler de dahil olmak üzere demokratik hareketler, egemenlerin ideolojik hegemonyasını kırmakta eksikiz. Burjuvazinin "kalkınma" yalanına, ideolojik hakimiyetine karşı, üretici güçlerin ve üretimin gelişmediğini, bağımlılığın derinleştiğini pratik örneklerle anlatabilmeyiz. Doğanın talanı yeni değildir ve sürekli derinleşerek artmaktadır. Ekonomik kriz, işsizlik ve sınıfsal eşitsizlik de sürekli derinleşmektedir. Egemen rantçı sistem ve buna uygun metalaşma sadece asalak egemenleri zenginleştirmektedir. Kitlelere iş olanaklarının açıldığı ise anlık bir yanılısamadan ibarettir.

Sonuç olarak; "İnsanlık kendi önüne, ancak çözüme bağlayabileceği sorunları koyar" der Marks yoldaş. Kapitalizm üretici güçlerin, üretim araçlarının ve bilimin toplumsal koşullarını yaratmış olmasına rağmen ilerleme sadece burjuva sınıfa fayda sağlamıştır. Kapitalist sistem, özel mülkiyeti ortadan kaldıracak mülkiyetsiz sınıfın, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanların doğmasına da vesile olmuştur. Ekoloji mücadelesi özü itibarıyla sınıf mücadelesidir. İnsan, madde hakkındaki bilgisi geliştikçe çevre sorunlarıyla baş etmeyi öğrenecektir. Bugünün korkunç tehlikeleri geriye gidilemez, ilerlemeyle, gelişmeyle aşılabilecektir. Bugün gelişmenin, üretici güçlerin ilerlemesinin engeli kapitalist-emperyalist sistemdir. Bu sistem özel mülkiyetin gelişimini garantilemek için insanı ve doğayı katletmekten çekinmez. İnsanın ve doğanın özgürleşmesi, sınıflı toplumun alt edilmesiyle başarılacaktır. Romantik ilkel yaşam özlemi, kapitalizmin gölgesindeki anarşist eko-köyler ya da 'sürdürülebilir' kapitalizm geri olanı temsil etmektedir. Yeni Demokratik Devrimi, sosyalizmi ve nihai olarak komünizmi hedeflemeyen hiçbir ideoloji ve dolayısıyla hareket tarihte ilerlemeyi kavrayamaz ve temsil etmez. Böylece kaçınılmaz bir biçimde geriye gidışı temsil eder.

Doğaya ve insana yabancılaşmayı çözenin radikal ve gerçek çözümü devrimdir. Devrimi gerçekleştirebilecek ve başarıyla hedeflerine ulaştıracak, bu sürece sonuna kadar yön verebilecek gerçek radikal ekolojik güç KP'lerdir. Kapitalizmin üretim anarşisini, plansızlığını, kır ile kent çelişmesini, kafa ile kol emeğini farkını kaldırıp toplumsal üretimi toplumsal mülkiyetle tamamlayacak, dolayısıyla doğayla uyumlu bilimsel çözüm, MLM ideolojidedir. Ülkemizde ekolojik mücadelenin sınıf savaşımına dayanan ideolojik ve pratik yönleri olduğunu akılda tutmalıyız. Yeni Demokratik Devrim, demokratik mücadelelerle ve bu mücadelelerin devrim nehrine akıtılmasıyla başarılacaktır. Ekolojik sorunun ülkemizdeki devrimci potansiyelini görmeli, onu devrimin değirmenine su taşıyabilecek biçimde ele almalıyız. Bunu başaramazsak reformizmin güçlenmesine katkı sunacağımızı görmeliyiz. Kendiliğinden akışa devrimci müdahalenin zamanıdır!

*Marksist Teori Dergisi'nin Ekolojik Dosya konulu 37. Sayısı'ndan ve Mehveş Evin'in Buraya Nasıl Geldik (Karakarga Yay.) kitabından faydalanılmıştır.

(BİTTİ)

Davos: Emperyalist Burjuvazi Dar Boğazda

Emperyalist burjuvazinin dünya ekonomisinin yol haritasını çizdiği Dünya Ekonomik Formu (DEF) her yıl olduğu gibi bu yıl da 25 Ocak'ta Davos'ta yapıldı. 60 ülkeden bin 200'ün üzerinde delegenin katıldığı zirve pandemi nedeniyle dijital ortamda gerçekleştirildi. Kapitalizmi çoklu krizden kurtarmaya odaklanan DEF'in ana teması "Büyük Sıfırlama" oldu. Bu tanım burjuvazi için bir umut taşıyabilir fakat ezilenler için hiçbir anlam ifade etmiyor. Zira sıfırlanacak olan ne sömürü ne de yoksulluktur. Tam tersine "sıfırlamak" için sömürü ve yoksulluk daha arttırılacaktır.

"HİÇBİR ŞEYİN DEĞİŞMEMESİ İÇİN HER ŞEYİN DEĞİŞMESİ"

DEF'in temel amacı kapitalizmin yarattığı sorunlara çözüm üretmek değildir. Ortaya çıkan sorunlara rağmen emperyalist burjuvazinin azami kârı nasıl elde edeceğini bulmaktır. Kapitalizm on yılı aşkın bir süredir yapısal kriz içinde debeleniyor. Kriz, kimileri (Çin sosyal emperyalizmi gibi) için fırsat olsa da kapitalist sistem açısından daha büyük boyutlu sorunlar yaratıyor. Yapısal krizi aşacak yeni sermaye birikim süreci bulunamadı. Bunda en büyük etken kapitalizmin kendi iç çelişkileridir. Köleci ve feodal sistemde olduğu gibi kapitalizmde de üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki uyum bir aşamadan sonra bozulmaktadır. Kapitalizm 200 yıllık tarihinde defalarca kez kriz yaşamış, hemen her birini yeni sermaye birikim süreciyle aşmıştır. Neoliberal birikim sürecinin iflasi aynı zamanda kapitalizmin yeni birikim modeli yaratacak yatırım alanı, teknolojik gelişme, pazar alanı gibi temel noktalarda sınıra dayandığının ifadesidir. Bundan dolayıdır ki kapitalizm kendi iç çelişkisini çözememekte, yapısal krizinden çıkamamaktadır.

DEF, yapısal krizde emperyalist sermayenin yararına nasıl bir politika izleneceğine yoğunlaşmıştır. Ana temadaki "büyük sıfırlama" irtifa kaybeden balondan ağırlık atma anlamına gelmektedir. Azami kâr dokunmadan ve kâr oranındaki azalmayı yavaşlatmak için emperyalist burjuvaziye "öneriler" sunmaktadır. Vergilerin düzenlenmesi, mali politikaya ayar çekme, zenginlere vergi

konması, fosil yakıtların kısıtlanması, rekabette yeni kurallar, yeşil altyapı yatırımları, çevre tahribatında "kötü sicilli" şirketleri kurtarma, sosyal ve kamusal programlar oluşturma, bu "önerilerin" başında geliyor.

Bu önerilerin özü, özeti yapısal kriz içindeki sistemin yarattığı sorunları fırsata çevirmedir. Emperyalist tekel-lerin azami kârı esas alınarak rekabet koşullarının yeniden düzenlenmesi, yeni yatırım alanları yaratılması, neoliberalizmle boyutlanan işsizlik, yoksulluk ve açlığa karşı tepkilere kamusal programlarla önlem alınması kısaca sistemin devamlılığının sağlanması: "Büyük sıfırlama" budur.

KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

Kamusal programların desteklenmesi söylemi sosyalizmin "baş düşman" olduğu dönemde izlenen "sosyal devlet" politikasını andırmaktadır. 1950'den 70'lere kadar izlenen bu politikadaki esas amaç yarı-sömürgelerin sosyalizmden ve etkilerinden uzaklaşmalarıydı. Bugün sosyalizm tehlikesi bulunmuyor fakat neoliberalizmle yaratılan dünya genelindeki devasa yoksulluk güçlü isyan dalgasının maddi zeminini hazırlıyor. Kamusal program söylemi tam da burada anlam kazanmaktadır. 21. yüzyılın kapitalizmi tehdit eden ayaklanmalar yüzyılı olmasının öneminde hayat bulmaktadır. Üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyet esasına dayanan kapitalizmde emperyalist burjuvazinin kamu harcamalarını artırarak bir "refah" yaratması eşyanın tabiatına aykırıdır. DEF'in ileri sürdüğü önerideki amaç yoksulluğun azaltılması ve bitirilmesinden ziyade iş gücünün, canlı emeğin artı değer sömürüsü için yeniden üretiminin olanaklarının artırılması ve giderek proleterleşen, sistemden umudu kesen orta kesimi sisteme yedeklemektir.

"YEŞİL KAPİTALİZM"

Dikkat çeken olgulardan biri de

"sürdürülebilirlik" meselesidir. Yeşil altyapı üzerinden formüle edilen "sürdürülebilirlik" kapitalizmin çevre duyarlılığından ileri gelmiyor. Sürdürülebilirlik, ilk olarak yeniden üretim ve bunun için gerekli olan yatırım alanlarının sağlanması ve de güvence altına alınmasıdır. Yeniden üretim yoksa sermaye birikimi dolayısıyla kapitalizmin geleceği de yok demektir. Yapısal krizin derinleşmesinin durdurulması ve gönenç günlere geçilmesi yeniden üretim koşullarının güçlendirilmesi, atıl kalan sermayenin harekete geçirilmesi ve sermaye birikiminin sağlanması ile mümkündür. İkinci olarak, iklim değişikliği -kapitalizmin doğa üzerindeki geri dönüşümü olmayan tahribatı- bir sorun olarak algılanmaktan ziyade azami kâr için

bir fırsat olarak görülmektedir. "Sürdürülebilirlik" yaratılan tahribata son verilmesi ya da giderilmesinden ziyade kapitalizmin yarattığı sorundan kâr elde edebilme hedeflidir. Son olarak iklim sorunu doğrudan yaşam alanlarını yok etmesi nedeniyle kitlelerde oluşan tepkinin giderilmesi ve sistemi aklama çabasıdır. "Sektörlerin çevresel... eksenlerde kötü sicillerini düzeltebilecekleri teşvik unsurları devreye sokulmalı" önerisinin başka bir izahı yoktur. Gölgesini satamadığı ağacı kesen kapitalizmin yeşil altyapı politikasıyla birden çevreci olacağını ancak DEF gibi emperyalist burjuvazinin temsilcileri söyleyebilir.

Egemen sınıflar kapitalizmi içinde bulunduğu çoklu krizden çıkarmanın yollarını arıyor. Bu arayış kaçınılmaz sonu yavaşlatma arayışıdır. Dünyanın her yanında yoksulluk had safhada. Kriz pandemiyle daha da derinleşirken, süreç burjuvazi değil proletarya ve ezilen kesimler aleyhine ilerliyor. Pandemiye yoksullar daha da yoksullaştı. Son dokuz ayda Elon Musk'ın serveti 128.9 milyar dolar, Jeff Bezos'un 78.2 milyar dolar arttı.

Krizler kapitalizmin sonunu getirmez. Burjuvazinin karşısında örgütlü proletarya çıkmadığı sürece sistem varlığını devam ettirir. Kapitalizmin yarattığı sorunlar ve dünya sokaklarındaki hareketlilik devrimin güncel bir ihtiyaç olduğunun, kitlelerin sistemle olan çelişkilerinin derinleştiğinin göstergesidir.

Garê'de Yaşanan Hezimet, Faşizmin Manipülasyonlarıyla Örtülemez

Müjdeli haberler çığırkanlı-ğıyla heyecanla başlatılan, hayallerin Paris, gerçeklerin Garê olduğu bir dönemde, kendilerinin aldığı sözde Korona önlemlerine aldırılmadan "Lebalep" doldurulan salonlarda sırtmalar eşliğinde, delinen postu dikiş tutmaz görünümünden kurtarma gayretine girdiler. Her zamanki gibi yine emekçi yığınların gündemine, 8 yıl önce başvuru ve hemen her başarısızlık sonrası gündem değiştirmenin aracı olan, yalan olduğu kendi kaynaklarınca bile itiraf edilmesine rağmen, dini duyguları kabartma, şovenizmi körükleme, milliyetçiliği hortlatma girişimlerinin en çok tutan yalanı olan "Camiye ayakkabı ve alkole girdiler" yalanı bizzat Tayyip Erdoğan tarafından bir kez daha gündeme getirildi.

Aslında Tayyip Erdoğan, AKP-MHP hükümeti ve bunlar gibi birçok faşist parti ve liderinin başvurduğu, yalan ve manipülasyon egemen sınıfların kullandığı en etkili yöntemlerden biridir. Her başarısızlıkta, her gündemin değiştirilmesi gerektiği durumda, her emekçi kitlelerin tepkisinin eylem ve etkinliklerinin geliştiği dönemde, var olanı ters yüz eden, çarpıtıcı yöntemlere başvururlar.

Manipülasyon denilen şey aslında sözlük anlamıyla "yönlendirme ve etkileme" anlamına gelmektedir. Özellikle herhangi bir kişiyi farklı durumlar ile beraber başka bir düşünceye sevk etmek veya onu ikna etmek gibi alanlar üzerinde yapılabilmektedir. Yani dünyanın gözü kulağı Gezi İsyanındayken, ona destek verirken, bir anda burjuva-feodal medyanın etkili anti-propagandasıyla, eylemlerin etkisini kırmak için bir başörtülü kadına 15-20 kişinin saldırdığı ya da camiye ayakkabı ve içkiyle girildiği gibi, toplumun dini ve "hassas" duygularına hitap ederek, var olan duruma olan sempati ve desteğin azaltılması, bitirilmesi ve iyi olanın itibarsızlaştırılması hedeflenmektedir. Bunun yapılması durumunda mevcut hükümetin

ve faşist sistemin ciddi sıkıntılar yaşayacağı çok açıktır. Başvurulan yöntem manipülasyon ve yalandır.

Bugün her türlü teknolojik donanımıyla, savaş uçaklarıyla, tankları ve toplarıyla, binlerce kişilik kolluk kuvvetleriyle, zafer naraları, savaş çığırkanlığı yaparak gittikleri Garê'den, gerillanın konumlanması, kahramanca direnişi sonucunda hezimete uğrayan, bu hezimetini bastırmak için PKK'nin

elinde yıllardır esir bulunan 13 rehineyi öldürerek geri dönen faşist TC, bir kez daha camide içki meselesini gündeme getirdi. Esirleri PKK'nin öldürdüğü yalanını gündemde tutarak, hemen operasyonun ertesi günü onlarca HDP binasını basarak ve yüzlerce kişiyi gözaltına alıp, onlarca kişiyi tutuklayarak yaşanan hezimetin üstünü kapatmaya çalışmaktadır. HDP'nin kapatılması tartışmasının ateşi sönmeyen devam ettiriliyor. Sistematik olarak Garê yenilgisinin faturası HDP karşıtlığına oturan şovenist bir histeri ile telafi edilmeye çalışılıyor.

Ancak yaşananlar apaçık ortadadır ve burjuvazinin belli bir kanadının dahi tepkisini açıkça dile getirmesini sağlayacak kadar TC açısından içler acısıdır.

MAYASI BOZUK SİYASET, ETKİ GÜCÜ DÜŞEN ŞOVENİZM VE MİLLİYETÇİLİK

CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu'nun, direnişte olan Maltepe Belediyesi işçilerini ziyareti sırasında bir işçinin söylediği "Tebrikleriniz aç karnımızı doyurmuyor" sözü, bu ülke-

de artık bir takım yalan ve manipülasyonların eskisi kadar etkili olamayacağı, işçi ve emekçilerin yoksulluk, açlık ve işsizlikle mücadelesinin, verilen ve tutulmayan sözlerden, milliyetçi duyguların okşanmasından, dini duyguların sömürülmesinden daha önemli olduğunu, bunların aslında kararın doyumadığını açıklıkla ortaya koyan çarpıcı bir örnektir.

Egemen sınıflar halkın geri duygula-

plan ve projeleri daha iyi anlaşılacaktır. 2005 yılı Newroz'unda 12 ve 14 yaşlarındaki iki çocuğun Türk bayrağını yakma veya yerlerde sürüklemeye görüntüleri haftalarca burjuva-feodal medyada, olmadık senaryolarla dolandırıldı ve bunun üzerinden Kürt Ulusal Hareketi hedef gösterildi. Birçok ilde Kürtler linç edildi, saldırılara maruz kaldı. Ama bu olayın bizzat MIT tarafından planlandığı yıllar sonra açığa çıktı.

Nitekim Garê yenilgisi sonrası yeniden bu yöntemlere başvurulması tesadüfi değildir. Dünyanın sayılı orduları arasında yer alan TC ordusunun, dört gün içerisinde ardına bakmadan, her fırsatta askeri gücüyle övünen ve tehditler savuran TC açısından ciddi bir prestij kaybıdır. Üstelik mağlup oldukları, her gün "bitirdik", "kökünü kazıdık" dedikleri gerillalardı. Ve üstelik kurtarmaya gittikleri kişiler ölmüştü. Bunun etkisinin büyük olması kaçınılmazdır. Dolayısıyla bu etkiyi kırmak için hemen

operasyonun ertesi günü HDP'ye saldırı gerçekleşti. Verilen mesaj bellidir aslında. "Garê'de kaybetsem de, burada istediğim gibi saldırır, tutuklarım, güç benim" mesajıydı verilmek istenen. Bundan kaynaklı gözaltı sayıları abartılı bir şekilde servis edildi. Ama bu taktik de tutmayınca, yine en bilindik ve etkili yola başvuruldu, başvuruluyor: "Şovenizmi ve milliyetçiliği körükleyerek, halkı birbirine düşür, aradan sıyrıl."

Ama bu kez işler hiç de onların istediği gibi gitmiyor. Birçok yerde dağınık ve küçük de olsa, direnişler, eylemler her geçen gün artarak geliyor. Tüm tehditlere, saldırılara karşı kadınlar, gençler, emekçiler, işçiler sokaklara çıkıyor, seslerini haykırıyor. Bu durum egemen, burjuva-feodal sınıflar açısından hiçte iç açıcı değilken, ezilen emekçi kesimler için moral, motivasyon ve örgütlü güce dönüşme emelleri ve umutları barındırmaktadır. Proleter devrimcilerin buralara yoğunlaşması, buraları örgütlü bir güce dönüştürmesi önemlidir.

Ülkemizde de faşist diktatörlük tarafından sık sık başvuru olan bu yöntem, kitleler üzerinde ciddi bir etki yaratmaktadır. Bu manipülasyon oyunlarına başvuru dönemlerine dikkatle bakmak gerekirse, egemen sınıfların

Covid Aşları: Her Emperyalist Güç Kendi Payını Almaya Çalışıyor

Pek çok ülkede Covid-19 aşısı kampanyası başladı. Şu anda dünyada sadece altı aşı enjekte ediliyor ve bunların hepsi büyük emperyalist güçlerin laboratuvarları tarafından geliştirildi. Yani, tüm dünyada, her emperyalist güç, aşılardan satış veya edinilmesi için sözleşmeler müzakere ederek kendi oyununu kurmaya çalışıyor.

AstraZeneca (Birleşik Krallık), SinoVac ve SinoPharm (Çin), Sputnik V (Rusya), Moderna (Amerika Birleşik Devletleri) ve Pfizer/BioNTech (Amerika Birleşik Devletleri ve Almanya). İşte enjeksiyonları başlamış altı aşının listesi ve bunları satmak için her emperyalist gücün kendi stratejisi var. Pfizer/BioNTech ve Moderna için Amerika Birleşik Devletleri, en çok teklif veren ülkelerle satış sözleşmelerini müzakere etmekten ibaret olan bir "iş iştir" stratejisine güveniyor. AstraZeneca için Birleşik Krallık, "önce biz" diyor ve aşığı diğer ülkelere toplu olarak satmadan önce İngiltere nüfusuna enjekte etmeye öncelik veriyor. Sputnik V için Rusya, "müttefik" ülkelere, buradan Rus emperyalizminin hakimiyeti altındaki veya Rusya'nın kendi egemenliği altına almaya çalıştığı ülkelere satış önceliği veriyor. SinoVac ve SinoPharm için Çin, aşısının "küresel bir kamu malı" olmasını arzulayan ve bu perspektifte, emperyalist egemenliği altında görmek istediği ülkelere milyonlarca doz bağışlayan, kendisini dünyanın büyük bir hayırseveri olarak gören bir devlet olarak konumlandırıyor.

Gördüğümüz gibi, keskinleşmiş bir sağlık krizi süreci içinde, diğerleri gibi meta olmayan gerçek bir aşı jeopolitiği ortaya çıkıyor. Laboratuvarı Kutsal Kase'yi üretmeyi başaran her ülke, gücünü ve büyüklüğünü "biz büyük bir milletiz, çünkü aşığı üretmeyi başardık ve bu nedenle normale dönüşü sağlayacak olan biziz" havasında gösteriyor. Donald Trump, 16 Kasım'da Twitter'dan "Yeni bir aşı daha keşfedildi. Moderna laboratuvarı tarafından tasarlandı ve %95 koruyucu. Çin virüsüne son verecek bu korkunç keşiflerin benim gözetimim altında yapıldığını tüm büyük 'tarihçiler' hatırlasın!" ilanında bulundu.

Elbette, yalnızca belirli emperyalist güçlerin laboratuvarları Covid-19'a karşı bir aşı geliştirmeyi başardığına, bunun nedeni yalnızca diğer ülkelerin emperyalizme boyun eğmeleri nedeniyle aşı üretebilecek teknolojilere sahip olma konumunda olmamalarıdır. Bu, emperyalist güçlerin egemenliklerinden kazanç sağlamasına olanak ta-

nır, çünkü sadece aşı pazarında büyük rekabetten kaçınmakla kalmaz, daha da önemlisi bunları kendileri üreterek, bunların ilk etapta bağımlı ülkelere değil, emperyalist ülke vatandaşlarına fayda sağlamasını sağlarlar. Bu, emperyalist güçler için büyük bir stratejik avantajdır: Nüfusları ne kadar erken kitlesel aşılanırsa, sağlık kısıtlamaları o kadar çabuk kaldırılabilir ve ekonomi normal seyrine o kadar çabuk dönebilir.

Böylece, halihazırda dünyada enjekte edilen yaklaşık 200 milyon dozun

%45'i, yine de dünya nüfusunun sadece %10'unu temsil eden G7 ülkelerinde (Kanada, Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Krallık, İtalya, Fransa, Almanya ve Japonya) enjekte edilmiştir. . Daha genel olarak, dozların %92'si Dünya Bankası tarafından "yüksek gelirli" veya "üst orta gelirli" olarak sınıflandırılan ülkelerde enjekte edilmiştir ancak bu ülkeler dünya nüfusunun yalnızca %53'ünü temsil etmektedir. Son olarak, yine Dünya Bankası'na göre 29 "düşük gelirli" ülke arasında sadece 2'si (Gine ve Ruanda) aşılama kampanyalarına başlamıştır.

Elbette Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) resmi olarak emperyalizmin egemen olduğu ülkelerdeki insanlara aşı yaptırmasını amaçlayan "Covax" girişimi var. Ancak şu ana kadar, bu girişim sadece birkaç milyon dozun verilmesine izin verdi ve 2021 yılı boyunca bağımlı ülkelerdeki nüfusun yalnızca %20'sini aşılama hedeflerken, aynı zamanda emperyalist ülkeler de nüfuslarının tamamını yıl sonuna kadar aşılama hedefliyor.

Açıktır ki, bu Covax programı hiçbir şekilde emperyalizme karşı değildir. Tam tersine, esas olarak emperyalist güçler tarafından finanse ediliyor, bu da bağımlı ülkelerin hükümetlerinin daha az

maliyetle daha çok kontrol altında tutulmaları anlamına gelecek. Bu ülkelere aşı sağlamak için rekabetin büyük olduğu söylenmelidir: her emperyalist güç bilir ki, eğer birçok ülkeye aşı sağlayan şey bu rekabetse, muhtemelen bağımlı hükümetleri kontrol edecek olan ve nüfusun bir kısmının - ilk başta da komprador burjuvazinin- sempatisini toplayan da bu rekabet ve aşılama olacaktır. Ve böylece yalnızca emperyalist burjuvaziye fayda sağlayacak sulu ekonomik işbirliği sözleşmelerinin pazarlığı yapılacaktır.

Bu nedenle, Çin'in Afrika'daki emperyalistler arası rekabette yerini bulmak için aşılarda büyük ölçüde yatırım yapması tesadüf değildir. Çin emperyalizmi yıllardır Afrika kıtasında bir yer edinmeye çalışıyor ve çok iyi çalışıyor: Afrika'da Çin'in pazar payı 2000'de %3'ten 2017'de %18'e çıktı ve bu çıkış sürecektir. Çin, Afrika'daki emperyalist politikalarını daha da geliştirmek için iki aşısını (SinoVac ve SinoPharm) büyük

bir fırsat olarak görüyor. Bu nedenle Xi Jinping rejimi, birçok aşı dozunu birkaç Afrika ülkesine "nezaketle" bağışlamaya karar verdi. Zimbabve'ye 200.000, Namibya'ya 100.000 doz teklif edildi, Pekin ile Addis Ababa (Etiyopya) arasında, aşılardan Çad'a ulaştırılması için hava yolu açıldı... Çin, aşı diplomasisini hakkıyla yürütüyor! Bu, Batılı güçlerin ve her şeyden önce Afrika'daki ana emperyalist güçlerden biri olan Fransız devletinin yokluğuyla çelişiyor. Fransız devletinin, bırakın aşı üretmeyi, uygun şekilde tedarik etme konusunda zaten yetersiz olduğu söylenmelidir. Dolayısıyla Afrika bölgesinde bulunan ülkelere bunu hemen sağlamak imkansızdır ve Çin emperyalizmi bu durumdan faydalanmaktadır. Senegal'de aşılama kampanyası, 23 Şubat Salı günü birkaç bin doz SinoPharm aşısının enjekte edilmesiyle başladı, ancak tüm Senegalli siyasi sınıf ve nüfusun önemli bir kısmının kafasında bir soru var: Fransa nerede? Bu sorunun cevabı aslında çok basit: Fransa, emperyalizmin sıkı köpeğidir, gerilemekte olan bir güçtür, diğer emperyalist güçlerin her yönden rekabetinde, özellikle Çin'in ve Almanya'nın Afrika'da bu durumdan faydalandığı görülmektedir.

Avrupa Birliği içinde de benzer tartışmalar yaşanıyor. Kısa süre önce Ma-

caristan, Sputnik V aşılardan tedarik etmek için Rusya ile bir anlaşma yaptı ve ardından, Batı Avrupa'nın tüm güçleri, sanki Rusya'dan aşı satın almak AB'ye bir ihanetmiş gibi, yüksek sesle haykırdı. Fransa'da birçok medya, kendilerine göre Avrupa Birliği ilkelerine aykırı olan bu Macar kararına şaşırıldı. Sanki Rus aşısı Vladimir Putin'in mikro moleküllerini içeriyormuş gibi... Gerçekte, Rus aşısı diğer aşılarından daha iyi ya da daha kötü değildir. Rus aşısı, İngiliz emperyalizmi için AstraZeneca, ABD emperyalizmi için Pfizer ve Moderna ve Çin emperyalizmi için SinoPharm ve Sinovac gibi Rus emperyalizminin bir aracı olarak kullanılıyor.

Yani şunu görebiliriz: Her gücün kendi aşılardan kendi emperyalizmine hizmet etmek için kullanımına ilişkin kendi yaklaşımı varsa, kapitalizm-emperyalizm çağında, sağlık da dahil olmak üzere insan hayatının tüm yönlerinin emperyalizm tarafından yönetildiği gerçeği kalır. Bu noktada aşılardan bir istisna değildir.

Ancak bu kaçınılmaz değildir çünkü yaşadığımız sistemden kaynaklanmaktadır. Böylece, bu sistemi devrim yoluyla kökten değiştirirsek, nihayet tüm faaliyet sektörlerini ve özellikle sağlığı kapitalizmin taleplerinden kurtarabilir ve nüfusu kâr elde etmek için değil, geniş halk kitlelerinin yaşam koşullarını iyileştirmek için tedavi edebiliriz. Gerçekte, halk kitleleri muazzam bir bilgiye sahiptir. Tüm bilimsel bilgiler kapitalist sistem aracılığıyla değil, dünyanın dört bir yanındaki milyarlarca proleterin çalışmasıyla birikmiştir. Üçüncü mücadele ettiğimiz sistem olan sosyalizm altında, bilimsel bilgi bu nedenle yüksek fiyattan satılan patentler yaratmak için değil, insanlığın daha iyi yaşamasına, daha iyi işlenmesine, daha iyi üretmesine izin veren tüm teknolojileri somut olarak iyileştirmek için kullanılacaktır. Sosyalizm altında, entelektüel ve kol emeği arasındaki sınır kırılacaktır. Bir yanda artık bürolarda teorik modeller üzerine düşünen aydınlar, öte yanda doğrudan mal üreten işçiler olmayacak. Her işçi, entelektüel çalışmanın başarılması için gerekli bilgiyi edinme fırsatına sahip olacak, her entelektüel işçi, üzerinde çalıştığı teorik modelleri uygulamaya koymak için işçi görevlerini yerine getirmek zorunda kalacaktır. Ancak o zaman bilimi kitlelerin hizmetine sunabiliriz, burjuvazinin hizmetine değil.

Kaynak: La Cause Du People

ONLARIN AYAK İZLERİNİ TAKİP EDECEĞİZ!

Sınıf mücadelesinin gerçekliğinden kopma, sınıf mücadelesinin yüklediği sorumlulukları taşımama örgüt içinde bir eğilim haline geldiğinde, tablo elbette çok daha vahimdir. Tıpkı bireyin kendi gerçekliğine yabancılaşması, sorgulayıcı, özeleştirel yaklaşımdan uzaklaşması gibi, sınıf mücadelesine kaygıların ağırlığını yitirdiği, bu anlamıyla apolitikliğin hakim olduğu bir örgüt ortamında eleştiri- özeleştireliyi, doğru zeminde sürdürmenin olanakları darlaşmış; yenilenmenin dinamikleri körelmiştir.

Gideni anlatmak geride kalanlara ya da anlatarak gideni daha fazla anlamak... Nasıl kabul edersek edelim, nerden bakarsak bakalım hep bir eksik kalacak gidene dair yazılanlar... Gidenlerin ardından kalanlara görevler devredilir. Bunlardan biridir onlara dair yazmak... En az diğer devralınan görevler kadar zorludur bu da. Layık olduğu biçimde anlatabilmek, yazabilmek... Yaşamları gibi sade ve net anlatabilmek, ölümleri gibi kararlı ve net cümleler kurabilmek, veda mektupları gibi değil, devralınan görevleri anlayarak yazabilmek. Çünkü onlar kendilerinden öncekileri doğru biçimde anladıkları için bayraklarını onlara layık taşıdılar. Şimdi onları anlayarak onlara layık bayrağı taşıma görevi bizde.

Beşlerin ölümsüzleştiği kara kışın baharıydı ilk karşılaşmamız. Gıyabındaki tanışıklığımız artık kucaklaşmayla birebir hale gelecekti. Gelişlerini bekliyorduk köyde, hava kararmış, köy halkını akşam yapılan işlerin telaşı sarmıştı. Köpeklerin havlamasıyla başlayan heyecan kucaklaşmayla bitmişti. Kulağıma adımları fısıldayarak kim olduğumu netleştirdikten sonra "bir daha sarılabilir miyim" diye sormuştum. Oraya giden her kim olsaydı o kucaklaşma iki kez olacaktı, çünkü ağır bir kayıp alınmış ve bu yara ancak partiyle kucaklaşarak sarılabilirdi.

Baharın ilk ayıydı beşlerin kaybını öğrendiğimizde. "Anlamlandırmadığımız" tüm soruların yanıtını öğrenmek ve geride kalanların nasıl olduklarını sormak için evin arka kısmına geçtik. Heyecanlı mıydı anlatırken, yoksa gözlerine biriken hüznün yansıması mıydı hâli, omuzlarına aldığı yükün sorumluluğu muydum ifadelerine yansıyan bilmiyordum. "Biz sırtımızı yasladığımız dağı kaybettik yoldaş" dedi Eylem yoldaştan bahsederken. Söz Derya yoldaşa gelmiyordu hiç, sözler boğazına düğümleniyor ama akıyordu. Tanıdıkça anlayabilmıştim boğazında düğümlenen her sözcüğün onun beyninde bir bilinç ve daha

fazla kararlılığa dönüştüğünü. Kavga ve savaş öğretmişti ona yaralarına tuz basarak yol yürümeyi. Ama Beşlerin kaybı bu bilincin oluşmasında önemli bir dönemeçti.

"Ne yaptınız yoldaşların kaybindan sonra" sorusuna yanıtı çok netti. "Ne yapabiliydik ki tüm yoldaşlar gözüm ve bana bakıyordu. Yoldaşları toprağa verdik, anma yaptık ve planlanan çalışmalara devam ettik" demişti. İlk andan itibaren görevinin ne olduğunu anlamış ve buna uygun da adım atmıştı. Bu adımlarda tereddütleri yok muydu? Elbette vardı. Zira kayıpların açığa çıkardığı boşluğun doldurulması diye bahsi edilen alan savaş alanıydı ve önderlik daha da kritik bir önemdeydi. Ama o yeni durumun açığa çıkardığı çelişki ve görevleri doğru yerden çözümleme kapasitesine sahipti. Ya çelişki ve kaygıları çözümleyerek ileri adım atıp önderleşecek ya da bu çelişkilerin içinde boğularak sıradanlaşacaktı. Çelişkiyi bu kadar keskin yaşadığı ve bu keskinliğe uygun da adımlar attı.

Beşlerin kaybı Nubar yoldaşın mücadele yaşamında dönüm noktalarından biri olmuştu. İlk görüşme yoldaşların kaybı, geride kalanların durumu, partinin kaybı nasıl karşıladığı ile geçmişti. Yakın zamanda bir daha görüşme sözünü vererek ayrıldık. Sonraki randevular, buluşmalar, konaklamalar, yürüyüşlerle ilerledi. Bu yürüyüşlerin her biri onun gelişiminin, ileri adım atmasının, savaşın ve partinin sorunlarına daha güçlü kafa yoruşuna tanık oldu. Büyüyordu Nubar, politikleşerek, askerileşerek, yetkinleşerek...

Çocuk yaşında atıldığı kavga okulu Komsomol'da öğrenmişti kavganın töresini, yasalarını, ilkelerini. İyi bir öğrenci olmanın hakkını her pratiğinde vermişti. Anlatmazdı kendini Nubar, anlatmayı sevmezdi. Kafasını çevirip arkaya bakmazdı, geride bıraktıkları ile vedası çabuktu. Yeni olanı, yeni yürüyeceği yolu anlamaya çalışır, anılarıyla değil gelecek planlarıyla yaşamayı

severdi. Bu yüzden hoşçakal ve merhabaları arasındaki zaman aralığı çok kısaydı. Daha sonraki yıllarda başka işlerden dolayı bir yıla yakın bir süre gerilla alanından uzakta kalmasına rağmen, içinde bulunduğu koşullara adapte olup üretmeye çalışmış, hızlıca adapte olduğu koşullardan sıyrılarak gerilla alanına yeniden adapte olmuştu. Kendisini bekleyen yoldaşlarıyla özlem yüklü kucaklaşması son bulduğunda, sırtındaki yükü de daha ağırdı.

Partinin birikmiş sorunlarını tartışma, savaşın sorunlarını kavrama, yeni ileri hamleler yapma beklentisi, daha karmaşıklaşan ve eklenen sorunlarla dönmüştü gerilla alanına. Dün omuzlamakla yükümlü olduğu görevlere, sağ tasfiyeci çizginin saldırısına karşı partinin korunması görevi de eklenmişti. Zorlu görev ve gerilla alanının bu süreçte oynayacağı rol de önemliydi. Nubar yoldaş sürecin özelliklerini çok yönlü kavrama konusunda tartışmalar yürütmeye çalışıyordu. Alana, geçmişine ve Nubar'la geçmiş ilişkisine güvenerek gelen "komserin" ona sırtını yaslayarak kazanacağına olan inancı ve güveni boşa çıkmıştı. Nubar, Özgür, Deniz yoldaşların "eski sorumlularının" eskimiş olduğunun farkına varmaları çok zaman almamıştı. Çünkü "komser" parti anlayışı ve komünist şekillenişe veda busesi verip alana

gelmişti. Yoldaşlar, karşılarında artık sadece küçük burjuva hırslarına yaslanmış ve partiyi bu motivasyonla felç etmeye odaklanmış kaygıları gördü. Bir ikiye bölünüyordu ve değişim bu bölünmenin yarattığı mücadele ile gerçekleşiyor ve ziddına dönen bir süreç işliyordu. O sırtını geçmişe ve yüzünü küçük burjuva hırs ve mülkiyetçiliğe çevirirken, Nubar, Özgür, Deniz yoldaşlar ise sırtını partiye yaslamış ve yüzlerini komünizm ideali ile geleceğe dönmüştü. Bu duruş anlaşılmadığı için beklenti ile gidilmiş ve eli boş dönmüştü.

Partinin bu zorlu döneminde 12'lerin kaybı yaşanmıştı. Düşmanın tasfiye amaçlı saldırıları başlamış, artacak saldırıların ilk hamlesi ağır bir kayıpla başlamıştı. Düşmanın savaşta kullandığı yeni yöntem ve teknikleri öğrenmenin ve boşa çıkarmanın bedeli ağır olmuştu. Nubar yoldaş bir kez daha yarasına tuz basarak yürüyordu. Partinin sorunlarına eklenen savaşın sorunları ancak iki kat enerji ile aşılabildi. O hem dönemi anlamaya ve çözümlenmeye hem de gerilla savaşını sürdürmeye ve savaşta önderlik etmeye çabalıyordu.

Bu dönem onun partili yaşamında olgunlaştığı, gençlik evresini geride bıraktığı bir dönemdi. Savaşın büyüten doğal yasaları, bilinç ve görevlerin kavranmasıyla çevrelenmişti.

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz! (V.I. Lenin)

Partinin içinde bulunduğu koşullara eklenen savaşın ağır koşulları onu ne karamsarlığa ne de kararsızlığa hiç sürüklemedi. Ölüm zaten çözülmüş bir denklemdi onun yaşamında, savaşın bu aşamasında da hiç aklına gelmedi. Ancak geleceği kazanma kaygısı Nubar'da tepeden tırnağa kuşanılmıştı. Bugünü karşılarken geleceği hesaplıyordu. Tüm planlamaları, konumlanışı savaşın sürekliliği ve partinin bu sürekliliği sağlamasına en güçlü katkıları sağlamaktı. Tüm olasılıkları masaya yatırarak partiyle tartışıyor, öneriler sunuyor ve bir yandan da düşmanın vahşi kuşatmasına karşı çözüm yolları arıyordu. Bu onun deyimiyle "yola uzun bakma" tutumundan geliyordu. O yola hep uzun bakmayı başardı. Buna göre şekillendi, şekillendirmeye çalıştı ve parti içindeki mücadeleleri ve yoldaşlaşması da buna göre oldu.

Amansız gidişlere eklenmişti Mercan şehitleri. Alanda artan kayıplar, önderlik görevini yerine getirmeyi daha da zorlaştırıyordu. Görevi hiçbir zaman salt siyasi önderlik olarak kavramadı Nubar yoldaş. Pratik, askeri tüm sorunların muhatabı olmuş ve bunların çözümü için emek verip, çaba harcamıştı. Pratikten öğrenme, sorunları pratikten yola çıkararak tartışma, kavrama ve çözümleme yöntemine sahipti. Pratik sorunları teoriyle çözümleme gücü onu daha da yetkinleştiriyordu. Savaş onu büyütüyor ve o büyüdükçe de etrafındakilere güven veriyordu.

Komünist irade böyle çelikleşiyordu. Zorlu koşulların üstesinden gelme hedefi onu ileri atmıştı. Mücadeleyi kavrayışındaki derinlik, düğümü çözmeye başladığı andan itibaren ki netlik, onu hızlı sonuca ve soruna müdahale etmeye götürüyordu. Pratik zekası, onun sadece hazır cevap değil aynı zamanda sorunlara hızlı müdahale etmesine de neden oluyordu. Alan ve bölgenin sorunları, partinin bölgede örgütlenme sorunları onun tartışmalarının baş sıralarındaydı. Gerilla savaşının gelişimi ve bölgede partinin ve ordunun daha fazla etkinlik

sağlaması için yürüttüğü tartışmalar sadece sorunları tespit içermiyordu. Bu sorunlara çözüm ve müdahale etmenin kanallarını da zorluyordu.

ZORLU YOLLARIN KOMUTANIYDI DENİZ

Savaşın göbeğinde, partiyle büyüyen olgunlaşan ve sınıf mücadelesinin ateşinde kavru olarak komutanlaşanlarımızdan biriydi Deniz yoldaş. Deniz yoldaş gerilla alanına ilk çıktığında alan önderliği ideolojik olarak kırılmış ve dökülmüş bir durumdaydı. Bu gerçeklikle yüzleşmek ve sınanmak payına düştü. Bu sınavı başarıyla atlatan Deniz yoldaş, partiye daha fazla yaklaşırken savaşın sorunlarıyla daha güçlü kaynaşma yolunu güçlü bir iradeyle benimsedi. Sonraki süreç ise kayıplarla, yeni sorumluluklarla ve partinin savaşının sorumluluğu ile biçimlenen, şekil alan bir süreç oldu onun için.

İlk karşılaşmadan sonraydı, Deniz ve Nubar yoldaşlarla birlikte alanın malzeme ihtiyacını konuşuyorduk. Deniz yoldaş "kampet lazım" demişti. O yaz kampet gönderemedik ama bu durum Deniz yoldaşın uzun bir süre espri konusu olmuştu. "Yoldaş bir şeye ihtiyaç var mı" sorusuna yanıt "kampet yoldaş kampet" diyordu. Her seferinde "tamam" yanıtını alınca da o her durumdaki repliğiyle "vay arkadaş" deyip gülüyordu.

Deniz yoldaşın bu tutumu aslında onun sorunlar karşısında çözüm üretme yaklaşımına da işarettir. O Bölge Komutanlığı görevinde hazır olana güvenmek yerine, oluşturma, yaratma ve ortaya çıkan sorunlar karşısında güvensizleşmeden sorunları göğüslemeye işarettir. Komutanlık zor işdir. Savaşçıyı şekillendirmek, zor durumlarda motivasyonunu yüksek tutmak ve çaresizliğe müsaade etmemektir. Savaşın dinamiklerini tam bir kavrayışı gerektirir. Deniz yoldaş bu bilinci, her gelişme karşısında doğru konumlanarak sürekli örgütlenme iradesi taşıyıştır. Bir "kampet" yüzünden, bir ihtiyacın karşılanamaması karşısında

h o m u r d a n a n ve güvensizlik yayanlara inat, o esaslı sorunlara ve gerillanın doğru ruhsal şekillenişe girmesine odaklanmıştır. Onun için sorunlar çözülmek için vardır. O her şeyi dışından bekleyen değil yaratıcı olan yolla sorun çözen bir iradeydi. Ancak inceden inceye k a r ş ı l a n a m a y a n ihtiyaçları başka bir şekillenişe yol açması için ironik şekle büründü. O espriyi trajedinin üzerinden geçen zamanla inşa etmezdi sadece. Çok çok tali sorunları ve meseleleri güçlü ve daha etkili bir duyarlılık oluşsun diye espriye dönüştürdü.

Zorlu yolların komutanıydı Deniz. Zorlu her yürüyüşün planlayıcısıydı. Uzun yolları acemi bir yürüyüşçüye "az kaldı" telkinleriyle nasıl yürüteceğini çok iyi bilirdi. Küçük bedenine sığdırdığı 15 yıllık birikim ve deneyimdi. Dersim'in her noktasında emeği ve özverisi vardı. Onun da mücadele yaşamında Beşler bir dönüm noktasıydı. Bölge Komutanı Emel yoldaşın görevini, Siyasi Komiseri Eylem yoldaşın silahını kavrayarak yürüyüşünü sürdürmüştü.

PARTİYE VE YOLDAŞLARINA BAĞLILIĞIN ADIYDI ÖZGÜR

Gerillanın neşe kaynağı ve gerillanın zorluklar karşısında kolaylaştırıcı komutanıydı Özgür. Her koşulda enerjisi bitmeyendi. Özgür her sorunu espri konusu yapacak ve gerillayı canlı kılacak bir enerjiye sahipti. Sanki gerilla olmak için doğmuştu, gerillaya motivasyon kaynağı olarak şekillenmişti. Özgür'e espri olacak malzeme haline gelmemek, onunla yaptığımız görüşmede en fazla dikkat ettiğimiz noktaydı. Ancak Özgür yanındaysa güvende olduğun duygusunu tüm hücrelerine kadar hissetmemek olanaklı değildi. Bunun için gösteriş, söz Özgür'de yoktu. Sadece duruşu, konumlanışı, yaklaşımı bu güven için yetiyordu.

Yoldaşlarına ve partisine bağlılığı her şeyin üstündeydi. Ama partisine ve önderliğe bağlılığı daha üst düzeydeydi Özgür'ün. Bu açıdan feda ruhu da çok güçlüydü. Yoldaşları için kendini feda etmede tereddütsüzdü. Ancak söz konusu parti ve önderliği olunca bu duyarlılık onda katı bir kural ve vazgeçilmeyecek bir konumlanış oluyordu. Bunun en yalın ispatıydı ölümsüzlüğe yürürken gerçekleştirmeye çalıştığı görev. Yoldaşları ve partisi için hiç

tereddütsüz yürürdü ölümün üzerine.

Kavgası netti, kafasındaki bu netlikti onu partisine bağlayan. Sağ-tasfiyeci hizbin alana dönük planları bir kenara onun gerçekleştirmekle yükümlü olduğu görevleri vardı. Tüm bu tartışmalardaki muhataplığı da bu düzlemde olmuştu. Gerillaya gideceği yıldır ilk karşılaşmamız. Ayağı kırılmış ve o halde geldiği randevusunda durumla bir şekilde dalga geçiyordu. Bu durum gidişini ertelemiş ama engellememişti. Sonra gerillanın Özgür'ü olarak karşılaştığımızda artık büyümüş ve aldığı görevlere partili kimliği ile müdahale etme uğraşı içindeydi. Bu kimlik onun temel yapısında değişiklik yapmamıştı ancak bakış açısında ve sorumlulukları kavrayışında düzlemini değiştirmişti. Espri için malzeme toplayan Özgür gidip yerine "ağır abi" Özgür gelmemişti. Ama bakış açısı derinleşmiş, partiyle ve mücadeleyle ilişkisi daha da güçlenmiş, sorumluluklarının ağırlığını taşıma bilinci berraklaşmış daha da büyümüş ama espriyi eksilmemiş bir Özgür olarak geliyordu.

Önder Nubar, Komutan Özgür ve Deniz çok uzun zaman yan yana omuz omuza savaşı göğüsledi, partinin mücadelesini en sıcak alanda örgütlenme sorumluluğunu üstlendi. Üç yoldaş, üç ayrı karakter, üç komünist ve "uzağa bakan" ama anı karşılayarak düşmanla çarpışan üç yiğit yoldaş. Onlar bizim ayrıcalığımızı. Ayrıcalıklı olarak yolu ve güzergahı emanet etmeyi başardılar ardıllarına. Savaş narası atmadan düşmanın can evine partinin kumandasında namluları yönlendiren önder ve komutanlar. Onlarla yoldaş olmak, onlarla Halk Savaşının sorunlarına ve yükseltilmesine kafa yormak ve şimdi bıraktıkları tüm değerlere en güçlü şekilde sahip çıkmak. İşte sorumluluğumuz.

2020 yılının Haziran, Eylül, Ekim, Kasım aylarında ölümsüzlüğe uğurladık önderimizi, komutanlarımızı, savaşçılarımızı. Aynı sofrada paylaşılan bir parça ekmek gibi paylaştık umudu ve zorlukları. Şerzan'ın yoldaş ve halk sevgisiyle dolu ruhu, Asmin'in küçük elleriyle sardığı tütün, Rosa'nın keskin bakışları ve sessizliğine yüklediği kararlığı, Muharrem'in emmiogullarıyla hayalleri... Şimdi hayalleriyle yoldaşlarının yanında yan yanalar... O hayalleri gerçekleştirmek, umutlarını büyütme, hedeflerini gerçekleştirmek bizim omuzlarımızda...

***Bu yazı İKK 134. Özel Sayısından alınmıştır.**

Münire'nin Coşkusuyla Kuşanalım, 8 Mart Ruhuyla Ayferleşelim!

“Kadın hareketi”, kapitalizm için tipik bir çelişkinin sonucuydu: kadınların üretim içinde büyüyen payı, onların toplum, evlilik ve devlet içinde sürediren ayrıma tabi tutulmalarına kesinlikle denk düşmüyordu.

Özel olarak bağımsız bir “kadın sorunu yoktur” der A. Kollontai. “Burjuva toplumda kadını baskı altında tutan güç, sermaye ile emek arasındaki büyük toplumsal çelişkinin bir parçasıdır. Bir yanda kadının üretime katılması ile diğer yanda onun genel hak yoksunluğu arasındaki çelişki, o zamana kadar hiç bilinmeyen bir görüngünün ortaya çıkmasına yol açtı: Bir kadın hareketi ortaya çıktı. Fakat bu hareket, başından itibaren taban tabana zıt iki akıma ayrılır: Fraksiyonlardan biri burjuva kadın hareketinin bayrağı altında örgütlenirken, diğeri işçi hareketinin bir parçasıdır” diyerek devam ettirir sözlerini.

Sosyalizme yabancı kalan bu burjuva kadın hakları savunucularının bir bölümünün 19. yüzyıl sonuna doğru sosyalistlerden alınmış talepleri öne sürmesinin biricik nedeni, kendi politik önlemlerini büyütme için, proleter kadınların desteğini güvence altına almak, onların işbirliğini satın almak istemeleriydi. Kendisini sınıfsal olarak tarafsız görmesi ve taleplerini ve eylemlerini tüm kadınların taleplerini ve eylemlerini temsil ediyor olarak görmesi de, burjuva kadın hareketi açısından tipik bir özelliktir. Gerçek elbette farklıydı, burjuva kadın hakları savunucuları, burjuva kadınların taleplerini ve çıkarlarını savunmaktan başka bir şey yapmıyorlardı; burada burjuva kadın hareketinin en çeşitli katmanlardan oluştuğunu kesinlikle dışlamak istemiyoruz.

Kuşkusuz proleter kadın hareketinin gelişmesi, sınıf mücadelesinin gelişimiyle ilintilidir, tüm bunlar ve burjuva kadın hareketinin gelişimi ve günümüzdeki seyri ayrı ve uzunca ele alınacak onlarca makale ile anlatılabilir, burada sadece kısaca değinerek sorunlara bakıştaki temel ayrımlarını koyduk. Burada vurgulanmak istenen kapitalizmle birlikte

kadınların üretim sürecine katılmalarının, kimilerinin bilincinde kadının “modern” toplumdaki yerinin artık erkeklerle eşit hale geldiği gibi bir yanılsama, yanılsamaya yol açmasıdır. Ancak durum sınıfsal bir bakışla ele alındığında, eşitlenen kadın ve erkek değil, üretim araçları karşısında aynı konumu paylaşan kadın ve erkeklerin emeği olduğu görülür. Bu durumda bile, kadın ve erkek işgücü, tarihsel eşitsizliğin prizmasından geçerek belirlenmektedir.

Kapitalizmle birlikte kadınların hap-

tarafından ezilen kadın, baba, koca, erkek çocuk tarafından uygulanan baskı, toplumsal yaşamın diğer alanlarında da artarak sürüyor. Çoğu zaman eşit işe eşit ücret gibi bir durum olmaksızın erkeklerden daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılıyor.

Kapitalist ülkelerdeki kadının ikincil konumu, ülkemiz gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelere doğru gelindiğinde çok daha çarpıcı ve çelişkilerin yoğunlaştığı, eşitsizliğin daha bir arttığı bir tabloyu karşımıza çıkarmak-

Kuşkusuz bunu sağlayacak olan, örgütlü yaşamdır, kolektif iradedir.

Proletarya Partisi'nin tarihine baktığımızda ilk kadın şehit Meral Yakar'dan, ilk kadın Ölüm Orucu şehidi Nergiz Gülmez'e ve ilk şehit kadın komutan Ayfer Celep'e ve son şehitleri Rosa ve Asmin'e kadar onlarca partili kadın militanın mücadeleyi her yerde ve her aşamada omuzladığını görüyoruz.

Ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde kurtuluşun Halk Savaşıyla mümkün olduğunu bilen proleter kadınlar, dağlarda yoldaşlarıyla omuz omuza yer almış ve bu onurlu mücadelede ölümü birlikte kucaklamışlardır.

İşte 8 Mart 1999 tam da bunun en somut örneğidir. Gerilla birliği böylesi bir günde, birliği, dayanışmayı mücadele ruhunu, dağların doruklarına taşımıştır. Komutan Ayfer'in öncülüğünde toplanmıştı birlik. Kadının köleleştirilmesinin tarihini, özgürleşmenin yolunu anlatıyordu komutan Ayfer. Gerillalar, komutanlarını dinlerken “saşarın kadını Ayfer gibi olmalı” diyordu. O gün akşam köye inildi. Birliğin komutanı Ayfer Celep, köyde 8 Mart vesilesiyle özellikle köylü kadınlarının sorunları üzerinde duracaklarını söyledi. Köylülerin yü-

reğinde taht kuran komutan Ayfer ve yoldaşları Münire Sağdıç, Kemal Tutuş ile birlikte 8 Mart'ta gittikleri bu köyde düşman pususuna düşerek sonuna kadar çatıştılar. 8 Mart'ı ölümleriyle daha da anlamlandıran Komutan Ayfer ve yoldaşları yaşamalarıyla olduğu gibi ölümleriyle de gerçek kurtuluşun yolunu işaret ediyorlardı giderken...

Evet, önümüzde sayısız örnek var ve biz Ayfer'in cesaretini, Münire'nin olgunluğunu, Nergiz'in sabrını, Asmin'in coşkusuyla, Rosa'nın cüretini kuşanarak yürüyoruz, yürüyor ve onlara layık olmanın, kadınların gerçek kurtuluşunu sağlamanın proletaryanın bayrağını daha da yüksekere taşımakla olacağını biliyoruz...

soldukları evden dışarı çıktıkları doğrudur; ama dışarısının ferah olduğu yalan, sokakların aydınlatılmasıyla daha da ferah olacağı ise bir aldatmacadır. Bunun sonucu olarak kadınların ekonomik bağımsızlık elde etmesinin kurtuluş olduğu da doğru değildir, çalışan kadın “koca” egemenliğinden kısmen çıkarak “patron” egemenliğine geçiş yapmaktadır. Kaldı ki, çalışan kadın çeşitli gerekçelerle sadece erkekler tarafından değil, erkek egemen ideolojinin tutsağı hemcinsleri tarafından da horlanıp denetlenmektedir.

Üstelik kadınların iş hayatına katılmaları, evdeki cinsiyetçi işbölümünün yükünden kurtuldukları anlamına da gelmiyor. Daha çok aile fertleri

tedir. Kapitalizmde kadının elde ettiği sınırlı hakların yerini, ülkemizde ağır bir feodal baskı, devlet baskısı kısacası ulusal, cinsel ve sınıfsal olarak ağır bir baskıya bırakır.

Ülkemizde yıllardan beri devrim mücadelesinin içerisinde yer alan kadınlar, kadınlara gerçek kurtuluşun yolunu göstermiştir. Bu baskıları aşım sınıf mücadelesinin engin okyanusunda kulaç atan kadınlar da, yılların getirdiği ezilmişlik ve baskı sonucu daha yavaş ilerleyebilmekte, gelişimi oldukça zor ve sancılı olmaktadır. Ancak tarih göstermiştir ki, değiştiren değiştirmenin pratiğine girenler, kısa sürede bu edilgen kişiliği üzerinden atabilmekte, mücadele içerisinde ön saflarda yer alabilmektedir.

Haberin başlangıcı 24. sayfadadır

diye belirtti. Apaydın devamla, "Vahşi sömürüyle, açık ve sefaletle, taciz ve tecavüzle, intiharlarla baş edeceğimiz tek yol mücadele ve örgütlenmeden geçiyor. Kadınlar olarak sömürü ve sefalet zincirinin parçalamanın yolu zincirlerimizi kırmaktan yaşamı yeniden kurmaktan geçiyor" dedi.

Apaydın, son olarak "Tüm kadınları çağrımıza kulak vermeye, öfkemizi, katliamların, tacizin, tecavüzün, intiharların tek kaynağı olan sömürü düzenine yöneltmeye çağırıyoruz." dedi.

İŞÇİ KADINLARI ZİYARET

İstanbul Gazi Mahallesinde tekstil atölyelerinde çalışmalarını sürdüren YDK'lılar, işçi kadınları 8 Mart'a davet ederek örgütlenme çağrısı yaptı. YDK broşür dağıtımını da gerçekleştirerek, krize, enflasyona, yoksulluğa ve kadın cinayetlerine karşı "çaresiz değilsiniz" dedi.

DİRENEN İŞÇİLERE ZİYARET

Partizan, Yeni Demokrat Gençlik (YDG) ve Yeni Demokrat Kadın (YDK) toplu iş sözleşmesinde yaşanan tıkanma nedeniyle greve çıkan DİSK/Genel-İş üyesi Maltepe Belediyesi işçilerini ziyaret etti. Gülsuyu Mahallesi'nden şantiyeye yürüyüş

yapılırken, mahalle halkına ajitasyon çekilerek belediye işçilerinin talepleri aktarıldı.

"Direnen İşçiler Kazanacak! Birlik Mücadele Zafer" şiarlı pankartın açıldığı yürüyüşte sık sık "Birlik mücadelezafere", "Belediye işçisi yalnız değildir" sloganları atıldı. Şantiyede Partizan, YDG ve YDK adına yapılan konuşmada hiçbir hakkın, kazanımın direnmeden elde edilemeyeceği ifade edilirken, "Bu direnişin zaferle sonuçlanması, tüm emekçilerin kazanımı olacaktır" denildi. Partizan konuşmasının ardından işçiler "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları ile konuşmayı destekledi.

"YOKSULLUK" ADIMIZ OLMASIN, ÖRGÜTLENELİM!

Çalışmalara katılan bir YDK okuru, kampanya çalışmalarından izlenimlerini şöyle ifade etti:

Yeni Demokrat Kadın olarak "Zincirlerini Kır Geleceği Kur" kampanyamız doğrultusunda esas ulaşacağımız kadın kitlesi işçi ve emekçi kadınlar olduğundan çalışmalarımıza tekstil atölyelerinde çalışan işçi kadınlarla bir araya gelerek devam ediyoruz. 8 Mart'a doğru yaklaşırken bulunduğumuz tüm alanlarda kadın kitleleriyle bir

araya gelmeye daha fazla kadına ulaşma gayreti içerisindeyiz. Emekçi semtlerden biri olan İstanbul Gazi Mahallesindeki tekstil atölyelerinde bildiri dağıtımlarımızı yaparak işçi kadınlar ile bir araya geldik. Bildiri dağıtımını ve sesli ajitasyon çalışmalarımız işçi kadınlarda olumlu yansımaları beraberinde getirdi. Sesli ajitasyon ve bildiri dağıtımımız işçilerin bizleri alkışlaması ve yine art arda sorulan sorular ve cevaplar şeklinde devam etti. İşçi kadınlardan gelen sorulardan biri de "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde biz kadınlar çalışıyoruz, nasıl dahil olacağız sizlere eylem gününe?" oldu. Bizlerin "Boycot edin çalışmayın 8 Mart günü" cevabımıza patronlar ve ustabaşları "Ne yaptınız ya!" diyerek müdahale etti. Ve bizlerin "işimizi yapıyoruz dememizle" tüm işçilerin aynı anda kahkaha atmaları ve tüm kadınların patrona karşı itiraz etme girişimlerinin daha özgüvenli olmalarını sağlıyordu. Mola verilen atölyede kadın ve erkek işçiler çay ve sigara molası vermek amaçlı atölyenin alt kısmına doğru yönelirken işçilerle birlikte bizler de verilen çay saati molasının keyifli anlarına dahil olup sohbetlerimize burada devam ettik. Sohbetlerimiz kadın işçilerin etrafımızda toplanması ve bizlerin işçi kadınlara yönelttiğimiz

anket soruları ile devam ediyordu.

Pandemiyle birlikte artan ekonomik krizi ve kadınların iş yükünün daha fazla artması durumu kadın işçilerin anlatımları ile pekiyor ve kadınların borç yükü altında kaldıkları ve geçinemediklerini dillendirdikleri sorunların esasını oluşturuyordu. Sorularımızdan biri; "ekonomik olarak kendinizi nasıl tanımlarsınız?"dı. Kadınların hep bir ağızdan verdikleri cevap ise "yoksulluk" oldu! Sohbetlerimizin ilerleyen aşamalarında kampanyamızdan bahsederek örgütlenme çağrımızı dile getirdik. Örgütlenme çağrımızla birlikte kadınların olumlu yanıtları ve iletişimimizin sürekliliğini kılmak amaçlı kampanya ve 8 Mart dışında da bir araya gelip sorunlarımızı dillendirip ve örgütlü gücümüz ile sorunların üstesinden gelme biçimimizi ele almamız gerektiğinden bahsettik. Kadınların örgütlenme çağrımıza ve bir araya gelme durumuna olumlu yanıtları oldu. Örgütlenmek ve bir araya gelmenin kendileri açısından da anın ihtiyacı olduğunu dile getiriyor ve kendilerinin pandemiyle birlikte ekonomik krizin yaratmış olduğu baskıdan da kurtulma isteklerini ifade ediyorlardı.

Binali Yiğit: Doğum yeri olan Dersim Pülümür'den ağa baskısı nedeniyle göç ederek ailesiyle birlikte Konya'ya yerleşti. Daha sonra Almanya'ya gitti. ATİF'in örgütlenmesine büyük çaba harcamıştır. Almanya'dan dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirmiştir.

Niyazi Gündoğdu: 1956 Sivas Hafik doğumludur. Proletarya Partisi safalarında İstanbul'da faaliyet yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği'nin başkanlığını yaptı. Bir süre tutuklu kaldıktan sonra askere alındı. Sonrasında memleketine döndüğünde 16 Mart 1983'te gözaltına alınarak işkencede katledildi.

Hıdır Yıldız: 1968 Dersim Hozat

Amutka köyü Geşteş Mezrası'nda doğdu. Küçük yaşlarda tanıştığı Partizanlarla buluşması 17 yaşında olur. 17 Mart 1985'te bulunduğu birlik Hozat'a bağlı Mistiken köyünde düşman pususuna düşer. Yaralı olarak esir düşer ve hiçbir bilgi vermediği için kurşuna dizilerek katledilir.

BAĞDERESİ ŞEHİTLERİ

Halk Ordusu'nun üç gerillası, 8 Mart 1999 tarihinde Tokat merkeze bağlı Bağderesi (Çöreğibüyük) köyünde TC ordusunun attığı genel pusunun yanısıra köyün çeşitli evlerine attığı hücre pususu sonucu çıkan ve yarım saat süren çatışmada savaşıyor ölümüne sebebiştir.

Ayfer Celep: Türk ve Sünni kökenli

köylü bir ailenin çocuğu olarak 1971 yılında Amasya/Taşova'ya bağlı Tekke köyünde doğan Ayfer Celep, akraba çevresi sayesinde devrimci düşüncelerle lise yıllarında tanışmış, 1990 yılında 19 Mayıs Üniversitesi Amasya Eğitim Fakültesinde okurken, TKP/ML ile ilişki kurmuştu.

Mevcut baskı, sömürü düzeninin, kadını toplumsal yaşamda her açıdan edilgenleştiren şekillendirilişi karşısında Partinin, kadınları mücadelesinin her alanında öne çıkarma, aktifleştirme politikalarına güçlü bir yanıt olarak Halk Ordusu'nun kadın komutanları arasında yerini alarak statükoculuğa karşı amansız darbeler indirmiştir.

Münire Sağdıç: Kürt ulusuna mensup, Alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1973'te Erzincan Çayırılı'ya bağlı Yeşilbük köyünde doğdu.

İşkencehanelerde "Ser verip sır vermememe" ilkesine uygun davranarak kızıl direnme ruhuna sadık kaldı.

Yaklaşık iki yıl kaldığı hapis hanesinden mücadele azmi, coşkusu, bilinci daha da yoğunlaşmış, gelişmiş olarak çıktı.

1998 yılında Partinin "zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşe hazırlan" çağrısına yanıt olarak Halk Ordusu'nun Karadeniz bölgesindeki gerilla birliklerine katıldı.

Şehirlerin "Kara kızı", dağların Meral'i Münire Sağdıç, 8 Mart 1999'da Tokat Bağderesi'nde ölümsüzleştiğinde TKP/ML'nin ileri militanı, Halk Ordusu'nun bir savaşçısıydı.

Kemal Tutuş: Türk ulusuna mensup Alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak 1980 yılında Tokat/Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu. TKP/ML'nin düşünceleriyle 1996'da Tokat Gaziosmanpaşa Lisesinde okurken tanışarak, Partinin bölgedeki yerel örgütlülüğü içinde örgütlendi.

1998 yılında şehit düşen Zeynel Çalpar'dan sonra Almus'un Gevrek köyünün ikinci şehidi olma onurunu taşıyan Kemal Tutuş, ölümsüzleştiğinde TKP/ML militanı, Halk Ordusu savaşçısıydı.

